

A törülköző Úra

Ifjúsági imahét

2008. március 8-15.

IMPRESSZUM

KIADJA:

a Hetednapos Adventista Egyház
Magyar Uniója
2119 Pécel, Ráday u. 12.
Tel.: (06-28) 547-360
Fax: (06-28) 452-229

FELELŐS KIADÓ:

Dr. Szilvási András

FELELŐS SZERKESZTŐ:

Ősz-Farkas Ernő

A MŰ EREDETI CÍME:

Lord of the Towel

EREDETI KIADÁS:

General Conference of Seventh-day
Adventists, Youth Department,
2006

FORDÍTÓTTA:

Hegyes Horváth Csilla

LEKTORÁLTA:

Csabai Tamás

TÖRDELÉS, KORREKTÚRA:

Kiss Virág

NYOMDAI MUNKÁK:

Print 2000 Nyomda Kft.
6000 Kecskemét, Végvár u. 71/b.

FELELŐS VEZETŐ:

Kovács András
ügyvezető igazgató

Előszó

Bizonyára számos alkalommal találkozunk olyan emberekkel, akik azért viszonyulnak pozitív módon hozzánk, mert kapni akarnak tőlünk valamit. Egy mosolygós pincér a borralalóért, egy udvarias eladó a vásárlásért a lehető legtöbbet hozza ki az adott helyzetből nyeresége érdekében. Természetesen ez önmagában nem elítélendő magatartás, ha az eszközei tisztességesek. De láttunk-e már olyat, hogy valaki másokért nyereség nélkül is képes áldozatot vállalni?

Minden korban, de főleg a XXI. század anyagias szemléletű emberének tűnik furcsának és érthetetlennek Jézus Krisztus személyes szolgálata. Jézus a világmindenség teremtője és fenntartója emberré lesz az emberért, és bemutatja az önzetlenség és az önfeláldozás tökéletes példáját.

A kezdetben tartott imaheti anyag alkalmat ad arra, hogy átgondold Jézus életének olyan eseményeit, amelyek örökérvényű elveket fektetnek le az emberi kapcsolatainkra nézve. Felfoghatatlan számunkra, hogy van egy olyan személy, aki csupán egy dolgot kér szolgálata fejében: hogy elhidd azt, mely szerint téged is megkeres önzetlen szeretetével. Ez a szeretet cselekvésre készítet mások iránt.

Tegyük imádság tárgyává, hogy Jézus önzetlensége életfelfogásunk részévé váljon, és a lehető legnagyobb természetességgel a gyakorlatban is megmutatkozzon!

*Horváth Péter
az Ifjúsági Munkacsoport vezetője*

All in! – Megadod? Ha Krisztus hív, add oda Neki mindened!

TAVASZI IFJÚSÁGI KONFERENCIA – Kecskemét, 2008. március 14–16.

A PROGRAM CÉLJA: A nyári vezetőképző program bevezetése. Az egyház fiataljait érintő kihívások megismerése. Elhivatottság megerősítése.

CÉLCSOPORT: Ifjúságvezetők, helyettesek. Minden fiatal, aki potenciális felelősségvállaló, vezető lehet a közeljövőben vagy később.

ELŐADÓ: **Juan Jimenez** (Dominika)

WORKSHOPOK: Történelmi pillanat: milyen lesz a következő generáció? Hol vagyunk és hol szeretnénk látni magunkat 10 év múlva? Melyek a legfontosabb értékeink? Hogyan lehet ezeket átadni? Mielőtt meghalok, biztosan szeretnék... Van még létjogosultsága a vezetésnek, a vezetőknek? Fedezd fel küldetésed! Hosszú bizottságok helyett hatékony tárgyalások.

FŐSZERVEZŐ: Horváth Péter, Hoffer Zoltán, Németh Noémi

RÉSZTVÉTELI DÍJ: 5000 Ft (tájékoztató jelleg)

JELENTKEZÉS HELYE, MÓDJA: 3000 Ft előleg befizetésével az OTP 11742331-20003548-as számlaszámra. Kérjük a befizetéstkor megjelölni: „Tavaszi Ifi Konferencia”. E-mail: hofi@adventista.hu.

JELENTKEZÉSI HATÁRIDŐ: 2008. március 5.

Dicsőségről dicsőségre

Központi gondolat: *Jézus emberré lett*

Bibliaszöveg: Lukács evangéliuma 1:26-38 és 2:1-20

Vannak kiemelkedően emlékezetes nyaralások – ilyen volt az is, amikor családommal elutaztunk Észak-Portugáliába. Kibéreltünk egy régi vízimalomból átalakított villát. Nagyszerű hely volt: úszómedencével, kerti grillel és nagyméretű antik bútorokkal berendezett szobákkal – jó volt visszatérni oda, miután kirándulást tettünk a nemzeti parkokban, az ódon városokban, történelmi kastélyokban, templomokban, és – lévén tizenéves gyerekeink – becserkéztük a helyi éttermetek, kajakoztunk a folyókon, úsztunk a tavakban és túráztunk a hegyekben.

Az egyik túra, amit különösen élveztünk, a Gerés nemzeti parkban tett látogatásunk volt. Ez a park a portugál-spanyol határ északi részén terül el. Gyönyörű vidék, ideális a terepjárók és a krosszozásra tervezett járművek számára. Nekünk nem volt ilyenünk, ám volt egy vadonatúj mikrobuszunk, és a két fiam nőgatására lehajtottunk olyan ösvényekre, ahol mikrobusz még biztosan nem járt, sőt egy olyan rozoga hídon is át kellett kelniünk, hogy a feleségem inkább kiszállt az autóból, mielőtt ráhajtottunk volna.

Már elég magasan jártunk a hegyekben, és mindössze néhány kilométerre attól a ponttól, ahol az út már végképp járhatatlanná vált. Megálltunk, hogy megcsodáljunk egy kecskenyájat, amelyet két pásztor őrzött az út szélén. A perzselő portugál napsütésben ez nagyon laza munkának tűnt – csak ülni egy sziklán, és figyelni a hegyoldalban legelésző kecskéket. Milyen nyugodt élet! Sokkal lassúbb és békésebb, mint amilyenhez a legtöbben hozzászoktunk.

Ám a pásztorokkal folytatott társalgás közben rájöttünk, hogy a látszólag oly idilli életnek megvannak a maga ijesztő pillanatai. Esténként, miután a turisták visszavonulnak az éttermekbe, a farkasok lejönnek a hegytetőn lévő búvóhelyeikről, és élelem után kutatnak. A menüjükben nyilván ott szerepel a kecskehús is. A mi látogatásunkat megelőző napon is egy egész farkasfalka csapott le egyazon területre, hogy vacsorát hajtsanak fel a maguk számára. Több se kellett kalandvágó fiainknak: amikor a hegytetőre értünk, farkasvadászatra indultak. Hálás szívvel mondhatom, nem jártak sikerrel.

Valószínűleg mindnyájan nehezen tudjuk elképzelni, milyen lehet egy pásztor élete. Azon a napon, amikor ott jártunk a Gerés nemzeti parkban, nagyon kellemes idő

volt, hiszen sütött a nap, kék volt az ég, lágy szellő fújdogált. A pásztorok viszont kezdetleges kunyhókban laktak a hegyoldalon, és biztos vagyok abban, hogy amikor esik az eső vagy nagy a hó, korántsem olyan idilli az életük, mint amilyenek azon a nyári napon tűnt.

Amikor láttam őket ott álldogálni, rádöbbsentem, hogy életük valószínűleg nem sokban különbözik a bibliai idők pásztorainak életétől. Képzeljünk a farkas helyébe egy oroszlánt vagy egy medvét, és máris ott vagyunk a fiatal Dávid történeténél, aki a Betlehemet övező dombokon legelteti nyáját.

Biztosan emlékeztek, mit mondott Dávid Saul királynak: *„Pásztor volt a te szolgád apja juhai mellett, és ha jött egy oroszlán vagy medve, és elragadott egy bárányt a nyájából, utánamentem, leterítettem, és kiragadtam a szájából. Ha pedig ellenem támadt, megragadtam a szakállánál fogva, leterítettem, és megöltem. Leterítette a te szolgád az oroszlánt is, a medvét is: így jár majd ez a körülmételetlen filiszteus is, mint azok közül bármelyik, mivel csűfolta az élő Isten seregét”* (1Sám 17:34-36).

Az is bizonyára eszetekbe jut, hogy ugyanezt a pásztorfiút – Isai legkisebb fiát – választotta Isten, hogy király legyen. A legfiatalabbat és legegyszerűbbet választotta ki a legnagyobb feladatokra.

Ez az egyik dolog, ami újra és újra meglep engem a Bibliában: egy szerény kis szolgálólány segít Naámánnak meggyógyulni a leprából; egy Gedeon nevű félős földművelő 300 embert vezet győzelemre; és egy héber ifjú, aki bár fogolyként él egy idegen országban, mégis kiáll azért, ami helyes, és odáig viszi, hogy Babilon magas rangú vezetője lesz, és próféta, aki előre megjövendöli a világtörténelmet.

Hasonló dolog történt az egyik betlehemi hegyoldalban is. Isten nem a jeruzsálemi egyetem tudós professzorainak jelentette ki dicsőségét és céljait, hanem a tábor-tűz mellett üldögélő, nyájaikat legeltető pásztoroknak. Betlehemben ez volt a pásztorok szokása: kint tanyáztak nyájakkal és vigyáztak a juhokra. Számomra mindig kedvesek a tábor-tűzek. Szeretem őket. Az ifjúsági táborokban és a nyári rendezvényeken a tábor-tűz mindig valami különleges hangulatot teremt, ahogy körülüljük, bámuljuk a vörös szikrák által rajzolt alakzatokat, s közben pálcákra szúrt kenyérszeleteket vagy pillecukrot pirítunk. A tábor-tűz mellett jó alkalom nyílik a mély beszélgetésekre.

A pásztoroknak rengeteg idejük volt a beszélgetésre, és sok közös témát gondolhattak át együtt. Ellen White írja: „Azokon a mezőkön, amelyeken a gyermek Dávid legeltette nyáját, még mindig örködték pásztorok az éjszakában. Csendes órákban a megígért Messiásról beszéltek, és imádkoztak, hogy jöjjön el a Király Dávid trónjára” (Jézus élete, 31. old.). Aligha lehettek tudatában annak, hogy imáik milyen hamar meghallgatásra találnak. Ami a következő percekben történt, az életük legmegrendítőbb eseménye lett.

„És az Úr angyala megjelent nekik, körülragyogta őket az Úr dicsősége, és nagy félelem vett erőt rajtuk” (Lk 2:9).

Ez nem a tűz lobbanása volt. A kép visszaült Mózés ószövetségi jelenetére, aki rettegetve állt az égő csipkekor előtt, a „Szent Hely”-en, és hallgatta Isten parancsát.

...az angyalokat éppúgy csodálat tölti el, hiszen oly sok éven át kísérték figyelemmel, hogyan válik ígéretből valósággá Istennek az emberek megváltására vonatkozó terve.

Arra a félelemre is emlékeztet bennünket, amit az izraeliták éreztek valamivel később, tudniillik amikor összegyűltek a Sínai-hegy lábánál: a hegy remegett, és Isten mennydörgésszerű hangja szólt; Józsuéra, aki Jerikó falain kívül állt; és Gedeonra, ott a gabonás csűrben. Ezek a találkozások bizony ijesztőek lehetnek. Isten jelenléte – az Ő dicsősége – annyira megrémítette az izraelitákat a Sínai-hegynél, hogy azt kérték, távozzon, és csak Mózesnek jelenjen meg, aki aztán közvetíti nekik az üzenetet. Ez a betlehemi éjszaka azonban nem a félelem éjjele, hanem a jó hír és az öröm éjszakája volt. Az angyali hírvívő – a pásztorok meggyőződése szerint örültek, hogy először csak egy volt belőlük – biztató szavakat mond nekik: „*Ne féljete, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: Údvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában*” (Lk 2:10-11).

Az égbolt hirtelen fényárba borul, ami megriasztja a pásztorokat. Nem tudják mire vélni ezt a hatalmas látványosságot. Először nem is tudják tisztán kivenni az égen megjelenő angyalok tízezreit. A mennyei seregektől áradó ragyogás és dicsőség megvilágítja és dicsfénybe vonja az egész síkságot. Miközben a pásztorok rémülten figyelik Isten dicsőségét, az angyalsereg vezetője megmutatkozik előttük, és lecsendesíti félelmüket, mondván: „*Ne féljete, mert íme, hirdetek nektek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz: Údvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában. A jel pedig ez lesz számotokra: találtak egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban.*” Hirtelen a mennyei seregből egy nagy csapat angyal jelenik meg mellette, Istent dicsóítva: „*Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarát*” (Lk 2:10-14).

Ahogy félelmük alább hagy, a megdöbbenés és a rettegetés helyét az öröm foglalja el. Először nem tudják elviselni a mennyei sereget kísérő dicsőség ragyogását. Egy angyal jelenik meg a tágra nyílt szemű pásztorok előtt, hogy eloszlassa félelmüket és tudassa velük küldetésüket. Amint

az angyal fénye körbeöleli őket, a dicsőség megnyugszik rajtuk, így erőt kapnak ahhoz, hogy elviseljék a nagyobb világszágot és dicsőséget, ami a mennyei angyalok tízezreit kíséri.

A pásztorok alig hisznek a fülüknek. Ismerik az olyan próféciaikat, mint például Mikeás 5:2: „*Te pedig, efráti Betlehem, bár a legkisebb vagy Júda nemzetségei között, mégis belőled származik az, aki uralkodni fog Izráelen. Származása visszanyúlik a hajdankorba, a távoli múltba.*”

Ismerik a próféciaikat, de hogy ez éppen most megy végbe, és most hallják meg a hírt... ez egyszerűen csodálatos!

Ez azonban csak a kezdet. Nem csak, hogy most hallják meg az örömhírt, de utasításokat is kapnak, hogy ők lehessenek az első tanúi Isten testté léételének.

„*A jel pedig ez lesz számotokra: találtak egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban.*”

Ekkor az angyalok már nem tudják tovább türtöztetni magukat. A pásztorok is megdöbbenek, ám az angyalokat éppúgy csodálat tölti el, hiszen oly sok éven át kísérték figyelemmel, hogyan válik ígéretből valósággá Istennek az emberek megváltására vonatkozó terve. Látták, hogyan lesz Jézusból – akit imádtak és tiszteltek – egy piciny sejt az anyaméhben, majd hogyan fejlődik egészen eddig a csodálatos pillanatig. Nem tudták tovább türtöztetni magukat, hanem így kiáltottak fel: „*Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarát*” (Lk 2:14).

Gondolkozzunk el egy percig ezeken a szavakon! Olyan nehéz felfogni! „*Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség...*”

Gondoljuk végig! Az elmúlt kétezer év minden volt, csak nem békés. Amikor utoljára ott ültem a betlehemi Jászol téren, izraeli katonák álltak ott drótpáncélban, készen arra, hogy vész esetén egy pillanat alatt kiürítsék a teret. Ma egy magas védőfal választja el egymástól Jeruzsálemet és Betlehemet. A területen inkább feszültség uralkodik, s nem a békesség.

A domboldalon mégis azt énekeltek az angyalok: „a földön békesség”.

Békesség – noha Heródes hamarosan tömegmészárlást fog rendezni abban a reményben, hogy hátha sikerül megölnie a kisdud Jézust. Békesség – noha Sátán egy egész életen keresztül üldözi majd Jézust. Békesség – noha Megváltónk sorsa a Golgota és a kereszt lesz.

Ézsaiás megjövendölte, hogy a Messiás a Békesség Fejedelme lesz, ám ha a pásztorok látták volna előre a történelmet, elég nehezen hitték volna el ezeket a szavakat. De nézzük csak ezt a történetet azok szemszögéből, akik az éneket zengték!

Ahogy letekintenek, látják a földet, amely harcban áll Istennel. Látják a sok gonoszságot, de ismerik Isten szeretetét, és tudják, mennyire szeretné visszahozni az elbukott bolygót is az Ő családjába.

Ezért éneklük: „*Dicsőség a magasságban Istennek*”, hiszen Isten az, aki megteszi az első lépéseket. A hatalmas Isten, a békesség fejedelme a legváratlanabb módon intéz támadást az ellenség ellen.

„...*azt azonban látjuk, hogy az a Jézus, aki rövid időre kisebbé lett az angyaloknál, a halál elszenvedése miatt dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg, hiszen ő Isten kegyelméből mindenkiért megízlelte a halált. Mert az volt méltó*

Istenhez, akiért van a mindenség, és aki által van a mindenség, hogy őt, aki számtalan fiát vezet dicssőségre, üdvösségre, üdvösségük fejedelmét szenvedések által tegye tökéletessé” (Zsid 2:9-10).

Hihetetlen gesztus volt, hogy a világegyetem hatalmas Istene kisebbséget önmagát az angyaloknál. Hihetetlen, hogy emberré lesz, velünk él, nevet, és szenved, s végül mindnyájunk helyett elszenvedi a halált. Az angol Message Bible ebben az igében így fordítja Jézus Krisztus címét: „Üdvösségünk úttörője”. A dicsőség, amiről az angyalok énekelnek, nem csak Jézusé, hanem az angyalok előre tekintenek a mindnyájunknak szóló ígéretekre, miszerint „számtalan fiát vezet dicssőségre”. Közéjük tartozom én is! Ez egy csodálatos ajándék.

Fil 2:6-8 így szól: „Mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és magatartásában is embernek bizonyult; megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, még pedig a kereszthalálig.”

Tolkien regényében, a „Gyűrűk ura” trilógiában nem igazán a hatalmas ütközetekben látjuk a történet szépségét, hanem abban az egyszerű csatában, amit a fiatal hobbit vív a gonosz legyőzéséért. Esélytelensége ellenére azt a célt tűzi ki, hogy békét hoz Középfölde népének, de nem harcok árán, hanem azzal, hogy bedobja a hatalom átkozott gyűrűjét a „Végzet hegye” nevű vulkán kráterébe.

Jézus is bedobta magát „a végzet kráterébe”, és ott ért földet, ahol Sátán a legkevésbé sem várta Őt, s mindeközben nem erővel és hatalommal, hanem szeretettel harcolt. Az angyalok méltán énekelhetik, hogy „Dicsőség a magasságban Istennek”, hiszen Sátánra egyetlen módon lehet vereséget mérni: úgy, ha az egész világegyetem látja Isten igazságosságát. Ez hozhat békét a zűrzavar helyett.

Ez számomra nagy kihívást jelent. E szakasz kommentárjában Ellen White ezt írja: „Jézus azért vette magára az emberi természetet, hogy bemutassa az embernek a tiszta, önzetlen szeretetet, és megtanítsa bennünket arra, hogyan kell egymást szeretnünk” (*The Signs of the Times*, 1892. október 17.). Meg vagyok győződve arról,

hogy a történetben szereplő pásztorok más emberek lettek azután, hogy találkoztak az angyalokkal és Jézussal. Arról is meg vagyok győződve, hogy az én életem is megváltozik, amikor felismerem, milyen magasztos ajándékot adott nekem Isten a dicsőségből.

„A menny és a föld ma sincs távolabb egymástól, mint akkor volt, amikor a pásztorok az angyalok énekét hallgatták. Az emberiséget ma éppúgy körülveszi a menny szerető gondoskodása, mint akkor, amikor egyszerű emberek, mindennapi foglalkozásuk végzése közben, fényes nappal angyalokkal találkoztak, és... mennyei hírnökökkel beszélgettek. Hozzánk éppilyen közel lehet a menny napi teendőink végzése közben” (*Jézus élete*, 32. old.). □

Megbeszélendő kérdések

1. Ha a bibliai időkben Isten fel tudta használni a fiatalokat, vajon ma is bízhat rám feladatot?
2. A pásztorok izgatottan várták a Messiás jövetelét. Mi az én életem középpontja, miért lelkesedem igazán?
3. El tudod képzelni, milyen lehetett, amikor a világegyetem Istene egy piciny sejtbe költözött egy fiatal lány méhében? Miben különbözik a mi Istenünk más istenektől (bálványoktól, emberektől, dolgoktól stb.), amiket az emberek imádnak?
4. Nagyon könnyű Jézusról és az Ő alázatáról beszélni. Hogyan mutathatom be gyakorlati módon az alázatot saját életemben?
5. A menny ma is közel van hozzám. Hogyan beszélhetek barátainknak erről a valóságról?

relay

VEZETŐKÉPZÉS A JÖVŐ EGYHÁZÁÉRT

Pécel, 2008. augusztus 17–31.

A Transz-európai Divízió programja, amely először Magyarországon kerül megrendezésre.

Első hét – 2008. augusztus 17–24.

Téma: *Adventista hitelvi alapok*

Előadók: **Daniel Duda** és **Jan Barna**

Második hét – 2008. augusztus 24–31.

Téma: *Az ifjúsági evangelizációs munka alapjai*

Előadók: **Paul Tompkins**, **Michael Hamilton** és más magyar előadók

KIK JELENTKEZHETNEK? Ifjúságvezetők, helyettesek. Minden fiatal, aki potenciális felelősségvállaló, vezető lehet a közeljövőben vagy később, 16–30 éves korig.

A PROGRAM CÉLJA: Bibliái gondolkodásmódot és vezetési ismereteket bővíteni. Mobilizálni a fiatalokat az evangelizációra és a misszióra. Gyakorlati segítséget adni a fiataloknak a biztonságtételre.

ÉRDEKLŐDNI lehet Horváth Péternél a horvathpeter@adventista.hu e-mail címen, illetve interneten a www.ifinfo.hu honlapon találhatsz meg minden szükséges információt.

JELENTKEZÉSI HATÁRIDŐ: március 31.

Mindig a legjobbat

Központi gondolat: *Menyegző Kánában*

Bibliaszöveg: János evangéliuma 2:1-11

Néha az esküvők is rosszul sülnének el. A legtöbb ember élete során eljut legalább egy esküvőre. Sokan már voltunk is, és talán még nagyon sokszor lesz alkalmunk részt venni ilyen eseményen. Talán tevékeny részesei is lehetünk az esküvőnek: lehet, hogy ránk bízzák a vőfély vagy a koszorúslány szerepét, de a legjobb menyasszonynak vagy vőlegénynek lenni.

Van valami különös bája az esküvőknek. Annak a csodálatos ajándéknak, amikor a kettőből egy lesz, továbbá az áldáskérés szertartásának és természetesen az azt követő ünneplésnek. Az idő és az anyagiak ráfordítása, a sok erőfeszítés, a tervezés, az okoskodások ellenére az esküvők lebonyolításába néha borzalmas hibák csúsznak. Kétségtelen, hogy ilyenekben is volt már részünk. Gondoljunk csak arra, amikor a menyasszonyi autó a templomtól hatvan kilométerre lerobban; amikor az egymással szemben álló családok az esküvő napján sem teszik le a csatabárdot; vagy 200 személyre készítenek vacsorát, miközben az asztalnál 300 éhes vendég foglal helyet. Amilyen biztos, hogy vannak nagyon jól sikerült esküvők, olyan biztos, hogy mindig lesznek esküvők, ahol rosszra fordulnak a dolgok.

Jézus is részt vett egy menyegzőn. Egy szűk körű helyi menyegző volt ez, tehát feltételezhetjük, hogy a vendégek többsége együtt nőtt fel, és jól ismerték egymást. Valószínű, hogy sok kedves emlékük volt arról, hogyan labdáztak egymással gyerekkorukban. Együtt ünnepelethették tanulóéveik végét, fiatal felnőttként pedig részt vettek egymás esküvőjén. Ezek a vendégek nagyon jól ismerték egymást. Ha bármi hiba csúszott volna a rendezvény lebonyolításába, az botrányos lett volna. Egy pillanat alatt elterjedt volna a hír a városban, hiszen mindenki meghívást kapott, és mindenki közvetlen tanúja lett volna az eseménynek.

A vendégek még mulatoznak, ünnepelenek, isszák a bort, amikor csődhelyzet áll elő: kifogy a bor (Jn 2:3).

Nos, az, hogy elfogy a bor, semmiképpen sem jelenti a világ végét. A kor szokása szerint a menyegzői ünnepségek több napig tartottak, és ha abból indulunk ki, hogy a boros korsók kiürültek, valószínű, hogy már jó ideje tartott az ünnepség. Talán már ideje is volt véget venni a mulatságnak, és bejelenteni: „Köszönetet szeretnénk mondani mindenkinek, hogy olyan különlegessé tették ezt a néhány napot. Köszönjük mindenkinek, hogy megjelent. A viszontlátásra, jó éjszakát!” De nagyon úgy látszik,

hogy az ünneplés hevében voltak, egyelőre hallani sem akartak befejezésről, és nem is vágytak haza. Ahelyett, hogy hazakészülődtek volna, inkább még több bort kívántak, nehogy idő előtt véget kelljen vetni a mulatságnak. Ha figyelembe vesszük, hogy Jézus nem igazán akart segíteni, amikor az övéi erre kérték (Jn 2:4), később mégis hihetetlenül bőkezűnek bizonyult. Mivel hat hatalmas kövedret töltöttek meg vízzel, Jézus tulajdonképpen 700 liternyi vizet változtatott borrá. Ez jókora mennyiség.

Ebben az ajándékban azonban nem csupán a mennyiség volt fontos. A vőfély megkóstolja a bort és - mivel nem tudja, honnan származik - félrehívja a vőlegényt, és megdicséri az utoljára felszolgált bort. Az ajándék a kiválóság jelképe, hiszen a lehető legelőkeltebb volt. Jézus megtehetette volna, hogy pontosan ugyanolyan minőségű bort teremt, mint amilyen az előző adag volt. Csak a szolgálók, Jézus anyja és a tanítványok tudták volna, hogy miféle szervezkedés volt a háttérben. Felszolgálták volna az új bort, de senki sem vette volna észre, hogy az más, mint az előző volt. Jézus teremthetett volna átlagos minőségű bort is, amire senki sem figyel fel, mindamellett kielégíti a vendégek alapvető igényeit.

Krisztus természetére azonban egyáltalán nem jellemző, hogy átlagos módon oldja meg a dolgokat. Krisztust irántunk való szeretete arra indítja, hogy a legjobbat adja nekünk. Máté evangéliumában úgy mutatja be önmagát, mint aki felülmúl minden földi apát. „*Ha tehát ti gonosz létekre tudtok jó ajándékokat adni gyermekeiteknek, mennyivel inkább ad jókat a ti mennyei Atyátok azoknak, akik kéri tőle*” (Mt 7:11)? Jézus nem tehetett mást, mint hogy a legjobbat adja a menyegzőn részt vevő vendégeknek.

Képzelnék el, ha Jézus feltámasztotta volna ugyan Lázárt (Jn 11:43-44) a halálból, de Lázár kómában maradt volna; vagy élelmet adott volna 3999 embernek (Mk 8:1-10), de aztán elfogyott volna az étel, és egyvalaki éhesen marad. Vagy, miután kiűzi a gadarai ördögökből a démonokat (Lk 8:26-33), néhány egyszerűen ott marad. Képzelnék el, ha Jézus csupán az alapvető dolgokat tette volna meg, csakis a feltétlenül szükséges minimumot, akkor dicsősége sosem vált volna nyilvánvalóvá!

Bár Jézus 700 liternyi pompás minőségű bort alkotott, olyat, hogy még a legtapasztalatlanabb borszakértó is többet kívánt belőle, a vendégek addigra már jócskán teleítették magukat.

Talán van némi tapasztalatunk arról, milyen az, amikor olyan eseményen veszünk részt, ahol első osztályú ételt szolgálnak fel. Finom ételeket ízlelhetünk meg, amelyeket minden szempontból tökéletesen készítettek el, és finom, elegáns tányérokra táltak. Tudjuk, hogy nem ehetünk mindennap ilyet, ezért külön erőfeszítést teszünk azért, hogy ne okozunk csalódást vendéglátónknak. Magunkba tömjük az utolsó falatot is (esetleg hatot), még ha már a fülünkön jön is ki. Ekkor érkezik meg a deszszert. Az illata lélegzetelállító, a látványa lenyűgöző, és a gondolatra is összefut a nyál a szánkban, hogy megköszönhetjük... de titokban bokán tudnánk rúgni magunkat, mert egyszerűen nincs már hely a gyomrunkban.

Most érkezik meg a jó bor. A vendégek egy része már teleitta magát a vőlegény eredetileg felszolgált, közönséges minőségű borából. „Minden ember a jó bort adja fel először, és amikor megittasodtak, akkor a silányabbat: te pedig ekkorra tartogattad a jó bort” (Jn 2:10). Ekkor következik a bor csodája. Biztos, hogy a legtöbben szorítottak helyet neki; vártak egy kicsit, hagyták leülepedni a régi bort, mielőtt élvezettel fogyasztották volna az újat. De lehetséges, hogy voltak olyanok, akik tényleg annyit ittak korábban, amennyit csak bírtak. Meglehet, annyira tele voltak, hogy nem volt már hely a gyomrunkban az új bornak. Anyyra tele voltak, hogy már nem tudták átélni azt a csodát, ami éppen végbement: elfogadni a különleges ajándékot, amit Jézus adott.

Bár Jézus a tőle telhető legjobbat adja nekünk, az általa kiválasztott bort tölti ki, a mi felelőségünk viszont az, hogy elfogadjuk azt. Mindegyikünk más-más okok miatt esik el „a legjobbtól”. Talán a karrierünkre összpontosítunk olyan nagyon, hogy amikor a „legjobb” megérkezik, túl elfoglaltak vagyunk. Olyanok is akadnak közöttünk, akiket a párunk foglal le, és annyira törekszünk arra, hogy olajozottan működjön a kapcsolatunk, hogy közönséges borral telünk meg, és nem marad hely a legjobb számára. Mások esetében a munkatársak, a barátok, a televízió jelentik az akadályt, és ez csak a felsorolás kezdete. Mindennap iszunk egy-egy kortyot a jó borból, de arra már nincs időnk, hogy megízleljük és meglássuk, hogy jó az Úr (Zsolt 34:9).

Elég „bor” áll rendelkezésünkre. Isten folyamatosan árasztja ránk áldásait, könnyen elnyerhetjük ezeket, és kielégítik igényeinket. Biztosnak kell lennünk abban, hogy szívünk és elménk nyitott a Krisztus által felkínált legjobb befogadására.

Jézus nem tartogatta a csodát a lakoma végéig. A vendégeknek úgy tűnt, mintha a vőlegény az ünnepség végére tartogatta volna a jó bort, de valójában nem ez volt a helyzet. A vőlegény nem tartogatta későbbre a minőségi italt, hiszen nem is volt mit tartogatnia. Nem a vőlegény döntött úgy, hogy később szolgálja fel a jobb bort, hasonlóképpen a mi feladatunk sem az, hogy a tőlünk telhető legjobbat tartogassuk a végére.

Gyermekkoromban az volt a szokásom, hogy a tányéromról külön-külön ettem meg az ételfajtákat. Azzal kezdtem, amit a legkevésbé szerettem. Ez általában a káposzta volt, amit szívből utáltam. Ezért a káposztát ettem meg először. Amikor végeztem vele, a rizzsel és a borsóval folytattam. A borsóért sem rajongtam kifejezetten, ezért kiszedegettem a rizsből, és a tányér szélére toltam. Aztán megettem a rizst.

Tudtam, hogy a java még hátra van, ezért vágyakozva, szám szélét nyalogatva néztem a húst. Ezen a ponton édesapám, aki nagy mókamester volt, már befejezte az ebédjét, és körülnézett, mit ehetne még. Kimutatott az ablakon, és azt mondta, nézzem csak a repülő csészealjákat a kert felett! Erre kipillantottam az ablakon, és amikor visszafordultam, azt láttam, hogy a hússzeletem eltűnt a tányérról, és biztos lehettem benne, hogy apám elégedetten nyalja az ujját utána. Én meg ott maradtam azzal a néhány szem borsóval, amire nem vágytam, és nem is szerettem. Beletemt egy kis időbe, míg megtanultam, hogy a legjobbat a végre tartogatni nem célravezető módszer.

Ahogy Jézus ajándékai is frissek minden reggel, ugyanúgy nekünk is valamennyi napkezdetkor el kell határoznunk, hogy mindenben és folyamatosan a legjobbat adjuk, bármi is a feladatunk.

Isten nem akarja, hogy a legjobbat a végére tartogassuk, hiszen nem tudhatjuk, mit hoz a holnap. Figyeljük meg, mit mond Máté evangéliuma 6:34: „*Ezért mondom nektek: ne aggódjatok életetekért, hogy mit egyetek, és mit igyatok, se testetekért, hogy mivel ruházkodjatok. Nem több-e az élet a tápláléknál, és a test a ruházatnál?*”

A szolgák először öntöttek a jó borból. Jézus már először a legjobbat alkotta meg, és nekünk is minden alkalommal a tőle telhető legjobbat kínálja!

Hasonlóképpen, nekünk sem szabad először a tőlünk telhető legjobbat adni, utána pedig lazítani.

„Ahogy az emberek először a legjobb bort kínálják föl, azután pedig a legrosszabbat, úgy adja a világ is ajándékait. Amit felajánl, az tetszhet a szemnek, elbűvölheti az érzékeket, de nem ad megelégedést. A bor keserűvé, az öröm bánattá válik. Ami dallal, jókedvvel kezdődött, az kimerültséggel, keserűséggel végződik. Jézus ajándékai viszont mindig frissek és újak. Sohasem szűnik meg az elégedettség és öröm, amit az Ő ünnepe szerez a léleknek. Minden újabb ajándék fokozza elfogadójának azt a képességét, hogy értékelje és élvezze az Úr áldásait. Ő csak adja és adja a kegyelmet. Sohasem foszt meg bennünket ettől. Ha benne lakozunk, akkor az, hogy ma gazdag ajándékot kapunk, biztosít a holnapi, még gazdagabb ajándékról is” (Jézus élete, Advent Kiadó, 115. old.).

Jézus következetességet vár el tőlünk a tanulásban, a munkahelyünkön, otthonunkban, gyülekezetünkben, de legfőképpen a vele való kapcsolatunkban.

Sok feleséggel megesik, hogy több évi házasság után már nem tisztelik úgy a férjüket, mint azokat a férfiakat tisztelték, akik egykor szeretettel, tele vonzalommal, odaadón, idejüket nem kímélve udvaroltak nekik. Sok gyülekezet már nem tiszteli úgy azt a presbitert, diakónust és ifjúságvezetőt, akik a sokévi szolgálatba már belefáradtak, lelkesedésük és buzgalomuk lanyhult. Még a tanárok sem biztos, hogy elhiszik a diákjaiknak, hogy

valamely fogalmazásuk elejétől a végéig az ő tollukból származik, hiszen a dolgozat erőteljesen, meggyőzően kezdődik, de gyenge, terjengős szószaporítással zárul. Krisztust sem tiszteljük már azzal a lelkesedéssel és égő vágyakozással, mint egykor, hanem gyorsan mormolunk valamit étkezésnél, és röpké imát mondunk elalvás előtt.

Ahogy Jézus ajándékai is frissek minden reggel, ugyanúgy nekünk is valamennyi napkezdetkor el kell határoznunk, hogy mindenben és folyamatosan a legjobbat adjuk, bármi is a feladatunk. Jézussal való kapcsolatunkban, családjunkban és életünk minden területén következetesen a legjobbat kell nyújtanunk.

Miközben a körülöttünk zajló események kiteljesednek, egy dolognak állandónak kell lennie: elkötelezettségünknek az úrvacsora iránt, ami rendszeresen emlékeztet arra, hogy Jézus a lehető legtökéletesebb ajándékot adta nekünk. Testét és vérért adta értünk; és ezzel az ajándékkal az örök életet vásárolta meg nekünk. A menyegzőn felszolgált bor annak jelképe, hogy Krisztus vérért adta bűneink bocsánatáért. „*Mert ez az én vérem, a szövetség vére, amely sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára*” (Mt 26:28).

Bár a kánai menyegző történetének sok eleme tartalmaz még figyelemreméltó jelképeket, mégis a végletekig leegyszerűsített képe ez Urunk bőkezűségének. Isten a legnagyobb és legbőkezőbb ajándékot adta, amit csak adhatott: Fiát, Jézus Krisztust.

Jézus pedig továbbra is ad és ad. A kánai menyegző történet csoda az első, amit a Szentírás feljegyez, de ez csak a jéghegy csúcsa volt ahhoz az ajándékalmazhoz képest, amit azóta adott gyermekeinek.

„Jézus gondolataiban az esküvői szertartás öröme előremutatott arra a boldog napra, amikor menyasszonyát

hazaviszi atyja házába” (Jézus élete, Advent Kiadó, 118. oldal). Vőlegényünk, Jézus hív minket, hogy töltsük az örökkévalóságot vele, és üljünk együtt az Ő ünnepi asztalához. Rajtad áll, elfogadod-e ezt a meghívást. □

Megbeszélendő kérdések

1. Jézus mindig a tőle telhető legjobbat adja. Vajon te is a legjobbat nyújtod? Beszéljétek meg, hogyan fejezhetnétek ki a legjobban azt, hogy értékeli Isten ajándékát.
2. Mi mindent kellene megváltoztatni szokásaidban, életedben, hogy többet adhass magadból Istennek?
3. Mennyire van tele életed e világ zajával? Mit kell tenned azért, hogy kizárd azt, és így hely legyen Krisztus különleges áldásai számára?
4. Meghívtad-e Jézust, hogy Ő legyen a díszvendég diákéletedben/munkahelyeden/otthonodban/udvarlásodban/házasságodban? Ha nem, mondj külön imát, amelyben meghívod Őt életednek arra a területére is, ahol eddig nem engedted uralkodni!
5. Beszéljétek meg kis csoportokban, milyen várakozással tekintetek a jövőbe. Most, hogy elhatároztátok, hogy a legjobbat fogjátok nyújtani, milyen remények, álmok és célok lelkesítenek?

Missziókonferencia és Ifjúsági Tábor

Balatonlelle, 2008. július 15–20.

A PROGRAM CÉLJA: Képzési lehetőségek biztosítása, közös élmények szerzése, az ifjúság biblikus látásmódjának erősítése. Döntésre készítés Krisztus mellett.

ELŐADÓ: **Baraka Muganda**, a Generál Konferencia Ifjúsági Osztályának vezetője

CÉLCSOPORT: Tizenéves korosztály, minden fiatal

FŐSZERVEZŐ: Horváth Péter (az ifjúsági altábort illetően)

RÉSZTVETELI DÍJA: missziókonferenciával megegyező

JELENTKEZÉS HELYE, MÓDJA: missziókonferenciával együtt

JELENTKEZÉS HATÁRIDEJE: missziókonferenciával együtt

Megpróbáltatott, és igaznak találtatott

Központi gondolat: *Keresztségek és kísértések*

Bibliaszöveg: Máté evangéliuma 3:16-4:11

Szent Ágoston széles körben olvasott vallomásaiban ezzel a híres mondással jellemezte ifjúkorát: „Adj nekem tisztaságot és önmegtartóztatást - de még ne!” Szinte mindannyian jól ismerjük ezt az érzést. Alapjában véve annak a gondolatnak egyik megfogalmazása ez, miszerint a lélek kész, de a test erőtlen. Isten országa - sok más dologhoz hasonlóan, mint például a jótékonyosság vagy az egyenlőség - olyasmi, amit elvileg elfogadunk, gyakorlatilag azonban nehezen valósítunk meg. Valahogy nem lelkesedünk túlságosan azért, hogy enni adjunk az éhezőknek, vagy felruházzuk a mezítelent, ha találkozunk velük az utcán. Azt mondjuk magunkban: „Persze, egyetértek az alapelvvel, de törődnöm kell nekem ezzel a koldussal itt és most? Támogatok más jótékonyági szervezetet, és nekik ezt meg kell érteniük.” Könnyű lenne azzal elintézni, hogy a jótékonyossággal kapcsolatos tévovázásunk végletes anyagiasságunkra vezethető vissza, de nem igazán hihető, hogy annyira ragaszkodnánk egypár fillérhez. Sokkal valószínűbb, hogy nem akarjuk beleárítani magunkat a dolgokba. Ki tudja, hová vezet a kezdeti lépés? Mi lesz, ha egyszerűen nem áll odébb? Mi lesz, ha elmondja minden koldusbarátjának, hogy jöjjenek csak hozzám, mert én könnyű célpont vagyok? Mi van, ha gyengeelméjű? Persze, nem akarom, hogy az emberek szegénységben éljenek, de nem szeretném elkötelezni magam e probléma megoldása mellett. „Adj nekem tisztaságot - de még ne!”

Krisztus keresztsége szöges ellentétben áll ezzel. Máté evangéliuma 3:16-ban Jézus ezzel a mondatával söpri félre Keresztelő János tiltakozását: „*Engedj MOST, mert az illik hozzánk, hogy így töltsünk be minden igazságot*”.

Bármilyen gazdag jelentéstartalma van is keresztségének, Jézus nem enged a döntéshalogatás szokásának. Ezzel automatikusan „egy csapatba” kerül Mózesrel az égő csipkebokornál és Jónással a Társisba vezető úton. A dolgok sürgős voltának kifejezése újra meg újra visszatér Krisztus beszédeiben. Könnyen felismerhetjük a következő kijelentéseket: „Elközelített a mennyek országa!”, „az ajtó előtt állok, és zörgetek”; „az idő közel van” és így tovább. A sürgősség ténye valóban lényeges elemnek

tűnik az igazság fogalmában, és tükröződik Isten egyházában is, amint várjuk és siettetnénk Jézus második eljövételét. Érdemes azonban hangsúlyoznunk, hogy ez a sürgős cselekvés nagyon is mást jelent, mint amikor valakire gúnyosan azt mondjuk, hogy túlbuzgó. A buzgalmat úgy értelmezzük, hogy az nem más, mint egy cél eléréseért folytatott küzdelem, tekintet nélkül a fizetendő árra. Dietrich Bonhoeffer egyértelműen megmagyarázza, hogy Jézus szolgálatának semmi köze nem volt a vakbuzgósághoz.

Krisztus - a bölcselőktől eltérően - nem a jóról szóló elméletet szerette, hanem a valódi, hús-vér embereket. Krisztust nem az érdekelte, ami a filozófust, hogy mi az „általánosságban nemes”, hanem az, hogy mivel szolgálhatja igazán az embereket. Krisztus nem azon töprengett, hogy vajon a „cselekvés vezérével” „az egyetemes törvény elvévé” válhat-e, hanem az, hogy a tettei segítik-e szomszédját abban, hogy jobb emberré váljon Isten előtt. Isten nem egy eszmény, egy alapelv, egy program, hanem egyetemesen érvényes tantétellé, hanem emberré lett...

Krisztus emberré válása természetesen sok szempontból fontos, de ha a Szentírást olvassuk, az „igazságosság” szó sajátos, egyedi jelentéssel bír. Az igazságosság elsősorban nem erkölcsi kérdés. William Barclay nagyon velősen fogalmaz: az igazságosság annyit jelent, mint „helyes kapcsolatban lenni Istennel”. Ebben az összefüggésben tehát a sürgősség nagyon hasonlít arra, ahogy egy szülő vágyik a gyermekével való találkozásra egy hosszú távollét után, vagy ahogyan egy férj feleség szeretné tökéletesen megszervezni a házassági évforduló megünneplését. Gyönyörűek legyenek a virágok, az étteremhez lehetőleg jó emlékek fűződjenek, és alkalom nyíljon arra, hogy megemlékezzenek a házasságban töltött évek minden kedves „apróságáról”. Visszatérve a koldus példájára, nem igazán az adakozás erkölcsi oldalával vagy gondolatával küszködünk, inkább a lehetséges következményektől való félelmeinkkel. Azt, hogy érezzük a sürgős cselekvés szükségességét, nem lehet elérni semmilyen nemes eszménnyel, csak az ezzel összefüggő érzésekkel: az együttérzéssel, a vágygal vagy haraggal. A folyamatos

lelki növekedés azon alapszik, hogy félretesszük személyes büszkeségünket, személyes véleményünket, és neki-gyűrőközünk annak, hogy együttműködünk Istennel a valódi segítségnyújtásban: segíteni a szegényeket, istentiszteletre vezetni másokat, vagy önmegtagadó életet élni a pusztában; és tenni mindezt a sürgősség érzésével. Csak elvben együttműködni Istennel, úgymond kartávolságnyra, azt jelenti: „Elvileg elfogadom Krisztus megbízásait, de a való élet nem így működik”, más szóval: „Adj nekem tisztaságot - de még ne!”

Pontosan mire gondolt Krisztus, amikor olyan eltökélten a pusztába ment? A Szentírás kijelenti, hogy a Lélek vezette oda, hogy ott Sátán megkísértse. Ha szó szerint vesszük, ez bizony veszélyes dolog lehet. Még ha Krisztust tekintjük is példaképünknek, azért óvatosnak kell lennünk azzal, hogy önként kitegyük magunkat a kísértés kínjainak, gondolván, hogy az erény. Krisztus maga mondja: ha a jobb kezéd megbotránkozott téged, vágd le azt. Vagyis nyíltan kitenni magunkat a bukásnak semmivel sem szentebb vagy értelmesebb dolog, mint szó szerint megkínózni magunkat. Újra fel kell tennünk tehát a kérdést, mi ment végbe Jézus gondolataiban, amikor kiment a pusztába. Ez nem az épelméjű emberek hagyományos viselkedésformája, a pusztának mégis különös vonzása van.

Mit remélünk látni, amikor kimegyünk a pusztába? Sokan azért vágtak neki a pusztának, mert ettől valamiféle lelki növekedést vagy isteni jelenést vártak. Valami különös oknál fogva biztosak vagyunk abban, hogy a lakatlan környezetben lelki növekedést élhetünk meg. A *National Geographic* lapjain is gyakran megjelenik a felkelő és lemenő sivatagi nap romantikus képe, mely ósidőktől fogva Isten kimondhatatlan misztériumának jelképe. Azt képzeljük, ott hihetetlen csend van, amely becses isteni titkokat sug meg, ami szelíden bekúszik tudatunkba, és a lelki megvilágosodás olyan szintjére emel, ahol már visszatérünk atyáinkhoz, a napsütötte bőrű papokhoz és rabbikhoz. Alig találkozunk ott emberrel, ha mégis, akkor az biztosan egy bölcs, vagy az egyik csillagjós, aki még mindig keresi a betlehemi jászoltól hazavezető utat. Valójában azonban kevés bölcs járkal a pusztában, a legtöbb ember, akivel találkozhatunk, éppúgy rossz útra tévedt - lelki és valóságos értelemben egyaránt -, mint mi magunk. A valóságban senki nem sug meg semmit. A hőség olyan szörnyű, hogy szinte belehalunk, és inkább félretesszük az elmélkedést, hogy az alapvető életfunkciókra összpontosítsunk; az apácák, a szerzetesek és az elmélyülésre hajlamos emberek mégis elzarándokolnak ide, a semmi közepére. A valóságban a sivatag nagyon gyorsan megfoszt attól, ami lenni szeretnél, és hamar eszedbe juttatja, mi vagy most: teljesen ember, teljesen evilági. Egyre kevésbé foglalkoztatnak a Krisztus isteni természetével kapcsolatos kérdések, és inkább ilyenmik járnak a fejekben: „Tényleg itt kell aludnom? Miért nem fürödhetem rendesen? Miért kell már megint erre a szörnyű ételre fanyalodnom?” „Miért én? Miért én? Miért én?” Nem könnyű a mocsokban élni, és mégis hálásnak lenni a mindennapi vízért és a minimális védelmet nyújtó menedékkért.

Jézus is ezekkel a kihívásokkal nézett szembe, talán ezért kiáltott fel később, ahogyan Máté evangéliumában olvassuk: „A rókáknak van barlangjuk és az égi madarak-

nak van fészük, de az Emberfiának nincs hova fejét lehajtania” (8:20). Tehát, ha átgondoljuk a sivatagi élet kemény valóságát, egyértelműen látjuk, hogy Jézus nem egy fa alatt ült negyven napig, várva, hogy Sátán megjelenjen. Jézus az első naptól kezdve érezte a nehézségeket, és ez a hosszú és kimerítő próba Őt is emlékeztette emberi mivoltára. Mivel Jézus emberi és isteni természetét testben hordozta, ez hihetetlenül nagy kihívás volt számára, amiben kizárólag az Atya kegyelmére bízhatta magát. A helyzet rendkívüli vonása az, hogy bár Jézus maga is Isten volt, ezért hatalommal rendelkezett, mégis folyamatosan engedelmeskedett az Atya akaratának, elfogadta, hogy egy ember megkeresztelje, alávetette magát a pusztá pszichés kihívásainak, s végül a megalázó halálnak is. Pál nagyszerűen fejezi ki mindezt a Filippibelihez írt levélben: „Az az indulat legyen bennetek, ami Krisztus Jézusban is megvolt: mert ő Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgálai formát vett fel, emberekhez hasonlóvá lett, és magatartásában is embernek bizonyult; megalázta magát, és engedelmeskedett mindhalálig, mégpedig a kereszt-halálig” (2:5-8).

Ezért mindenki, aki kereszténynek vallja magát, és állítja, hogy a Szentlélek erejével él, arra hivatott el, hogy hasonlóképpen tudatában legyen ember voltának, felismerje törekenységét, és azt, hogy feltétlenül Istentől függ az élet próbáiban, nem csak azért, mert Ő bocsátja meg bűneinket második eljövetelekor, hanem mert kegyelme által itt és most felajánlja, hogy átfórál, megtart bennünket, és felépít Krisztus testének templomává. Hogy újra idézzük Bonhoeffer gondolatát: „Krisztus elsősorban nem azt akarja, hogy egy konkrét tantétel tanuló, képviselői, hirdetői legyünk, hanem azt, hogy emberek, valódi emberek legyünk Isten előtt.”

És ha Krisztus azért jött, hogy helyreállítsa az emberiséget, hogyan igényelhetjük az emberiség helyreállítását, vagy a helyreállítás ígését, ha éppen ezt az emberiséget tagadjuk meg önmagunkban?

Ellen White a *The Temptation of Christ in the Wilderness* [Krisztus megkísértése a pusztában] című könyvében így ír: „Krisztus munkája az volt, hogy emberi természete által megbékéltesse az embert Istennel, isteni természete által pedig Istent az emberrel” (38. old.).

Ezen nagyon gyakran átsiklunk. Krisztus aligha tudta volna megbékéltetni az embert Istennel csupán azzal, hogy egyszerre volt emberi és isteni természete, de nem is elégedett meg azzal, hogy egyszerűen csak létezett. Krisztus tevékenyen használja úgy az emberi, mint isteni természetét. Úgy látjuk Őt, mint aki győzelmet arat a pénzváltók és képmutatók felett, és egy sokkal nemesebb életre hív ezekkel az ellenállhatatlanul vonzó szavakkal: „Kövess engem!”, ugyanakkor élete és tettei Atya, az Isten iránti odaadó engedelmesség és embertársainak való szolgálat jegyét viselték magukon. A Szentírás nem csupán azért tudósít bennünket Krisztus kísértéseiről, hogy bemutassa: Isten képes volt ellenállni a bűnnek, hiszen erre mi is rájöhettünk, ha logikusan gondolkodunk; és nem is azért, hogy egy drámai ütközet hőseként ábrázolja Krisztust, ahogy a Kant filozófiájában edződött nyugati gondolkodásunk látni szeretné. Bár az, hogy a harmadik kísértés után összeesett, jelzi, milyen heves küzdelmet élt át, az egyes kísértésekkel a Sátánnak adott válaszok-

ban megnyilatkozó hatalom egy olyan embert állít elének, aki - egyszerűen személyiségéből eredően - kétségtelenül ellen fog állni a kísértésnek. Lehet, hogy az ellenállás és küzdelem szempontjai egészen szabályosak, de Krisztus kísértéseiben ott van a remény üzenete is az emberek számára.

Rowan Williams írja *Silence and Honey Cakes* [Csend és mézes sütemény] című könyvében: „A szent nem az, akinek láttán azt gondoljuk: »Hí, ez nehéznek tűnik, mi-csoda hősies akaraterő kell hozzá« - és ilyenkor azt gondoljuk: »ez nekem túl nehéz«; hanem inkább olyasvalaki, akit szemlélve így kiáltunk: »Milyen csodálatos! Így is lehet élni, milyen természetesnek tűnik a magatartása!« - s közben azt gondoljuk: »Hogyan találhatnám meg én is azt, amit ő felfedezett?«”

Azzal, ahogyan ellenállt a kísértésnek, Krisztus mindnyájunknak reményt ad, és segít így gondolkodni: „Milyen figyelemreméltó ez az emberi viselkedés, van tehát egy másik kivitelezhető valóság azon kívül, amit a világ kínál”. És talán így is magyarázhatnánk Pál szavait, amit a Róma-beliekhez írt levél 12. fejezetében ír, miszerint ne szabjuk magunkat a világhoz, hanem változunk el elménk megújulása által. Ez nagyon bátorító gondolat mindnyájunk számára, tekintet nélkül arra, milyen szinten van az Istennel való kapcsolatunk, s hogy milyen kísértésekben eshetnénk el újra meg újra. A megigazulás felé vezető első és legfontosabb lépések Jézus szemléltetése szerint előbb tulajdon állapotunk elismerése, azután az irgalomért való folyamodás, majd önmagunk eltökélése, hogy az Ő kegyelme által éljünk. Miután Krisztus bemutatta ezt nekünk, csak azután megy tovább, hogy tanácsoljon a Hegyi Beszéd gondolataival. Látszólag ellentmondásnak tűnik, de igaz, hogy minél inkább tudatában vagyunk ember mivoltunknak, annál krisztusibbakká és igazabbakká válunk. Ez hitünk egyik lehetetlen lehetősége.

A „Kövess engem!” szavakkal Krisztus elsősorban nem arra kér, hogy hagyjunk fel a dohányzással, vagy ne ábrándozzunk többet a lányról, aki ott áll a pult mögött,

bár ezek a dolgok idővel maguktól is beérnek bennünk; inkább arra kér, hogy sürgősen valljuk be emberi természetünk bűnös voltát, és tökéljük el magunkban, hogy az Ő kegyelme által tanítványok leszünk és átalakulunk - nem csak egy estére szóló megtérés erejéig, hanem - egy életre. A kereszténység melletti életre szóló elkötelezettség nyomasztónak tűnhet, de még mindig nem annyira, mint az, ha egy mózesi törvénylista alapján azonnal ki akarnánk úzni magunkból minden gyengeséget. Ez egy önségitő program lenne, amire keresztény címkét ragasztunk. Tudva azonban azt, hogy ha azzá akarunk válni, akivé Isten formálni szeretne, ahhoz az őszinte alázatban és emberségben történő, egy életen át tartó növekedés szükséges, nincs sem időnk, sem okunk így imádkozni: „Uram, adj nekem tisztaságot - de még ne!” □

Megbeszélendő kérdések

1. Milyen formában, vagy milyen alkalmakkor mondtad ki ezt: „Uram, adj nekem tisztaságot - de még ne!” Ennek fényében milyenné szeretnéd tenni imádat?
2. Az egyház élethosszig tartó elkötelezettséget ünnepel a keresztség, a házasság, vagy valakinek a szolgálatra való felszentelése alkalmával. Krisztus példája és a tanítvány-ságra való elhívás hogyan alakítja át saját elkötelezettségeddel kapcsolatos nézeteket?
3. Ha próbáltál már böjtölni, böjt közben hogyan alakult Istennel való kapcsolatod? Milyen más módszer áll még rendelkezésünkre, aminek segítségével jobban átérezhetnéd ember voltodat?

ÉS Napok (Ének és Sport Napok)

Salgótarján, 2008. október 23–26.

A PROGRAM CÉLJA: teret és időt biztosítani a fiataloknak Isten dicsőítésére, a rendszeres testmozgás megkedvelésére és gyakorlására.

Nagyszerű lehetőség a fiatalok közötti ismeretségek kialakítására és elmélyítésére. A kitűnő szervezős példa más ifjúsági csoportok részére. Áhítatok, koncert és sok más szerepel még a programban.

CÉLCSOPORT: minden fiatal és barátaik

FŐSZERVEZŐ: Nagy Gábor, Csarnai Mariann, Horváth Péter

RÉSZTVEVÉTELI DÍJ: 11 000 Ft (tájékoztató jelleg)

JELENTKEZÉS HELYE, MÓDJA: interneten - www.ifinfo.hu

JELENTKEZÉS HATÁRIDEJE: 2008. október 5.

Az élet útján járni

Központi gondolat: *Bejárni az egész országot és tanítani*

Bibliaszöveg: Máté evangéliuma 15. fejj.; János evangéliuma 4. fejj.

Egyetemesen elfogadott tény, hogy a gyerekek – különösen pedig a tinédzserek –, ha baráti körben vannak, félnek és zavarban vannak szüleik jelenlétében. Gyűjts össze a világ bármely tájáról egy csapat tizenévest egyetlen szobába, küldd be hozzájuk egyikük szüleit, és figyelj meg, ki rezzen össze.

Tinédzser koromban velem sem volt ez másként. Nem számított, hogy szüleim a valóságban nagyon rendes és mindenki által tisztelt emberek voltak, mégis furcsán éreztem magam. Édesapám különösen zavart, részben talán azért, mert annyira más volt, mint én. Közvetlen ember volt, aki bárkivel azonnal beszélgetésbe tudott elegyedni: a szupermarket pénztárosával, a kutyáját sétáltató öregúrral, egyperces ismerősökkel a repülőn.

A repülőgépes helyzetet azért találtam különösen zavarónak, mert egy repülőn az ember sehová sem tud elbújni. Apám segített egy asszonynak feltenni a csomagját a polcra, és csevegni kezdett vele: „Szabadságát tölti? Kihez megy látogatóba? Először utazik oda?” és így tovább, míg nem eljutottak odáig, hogy „Honnan való a családja? Mivel foglalkozik?”. Végül egészen személyes kérdéseknél kötöttek ki. Én eközben igyekeztem összekuporodni az ülésben, és teljesen kívül maradni mindazon, ami mellett történik.

A legrosszabb az volt, amikor a beszélgetés vallási témákra terelődött. Apa minden lelkiismeret-furdalás nélkül beszélt hitéről. Kivette táskájából a Bibliát, és bibliai igékkel támasztotta alá mondandóját – és mindezt a repülőn! Miközben mindenki más a tévét nézte, vagy békésen aludt a kék takaró alatt, édesapám az evangéliumot hirdette.

Jézus Samárián ment keresztül tanítványaiával, amikor megálltak Sikár városa mellett. Együtt szolgáltak a Jordán folyó mellett – Ő tanított, tanítványai pedig kereszteltek –, és most visszafelé tartottak Galileába. A zsidók nagy része nyilván a hosszabb, a Samáriát elkerülő utat választotta volna, ami kétszer annyi időbe telt. A közvetlen útvonal sem volt rövid, három napig tartott. Nehéz volt végigmenni rajta: az ösvény a hegyek között kanyargott, és nem csak a táj volt barátságtalan. Amikor megérkeztek, a tanítványok bementek Sikárba, hogy élelmet vásároljanak. Pillanatnyi szükségleteik miatt félretették előítéleteiket. Jézus fáradtan leült Jákób kútjához.

Itt jön létre az a meghökkentő, szokatlan, sőt zavarba ejtő találkozó a samáriai asszonnyal, aki vizet jön meri-

teni. Jézus a kút árnyékában ül, hogy ne égesse a nap, és szívességet kér az asszonytól: „Adj innom!” (Jn 4:7).

A samáriai asszony megdöbben, ugyanis a zsidó férfiak nem kezdeményeznek beszélgetést egy asszonnyal nyilvánosan, még a saját feleségükkel sem, nemhogy egy megvetett samáriaival! Sőt mi több, a zsidók meg nem érintenének egy olyan poharat, amit egy „tisztátalan” samaritánus érintett. Hogy kérhet szívességet tőle ez az ember?

Jézus a beszélgetés során gyakran lepi meg válaszaival az asszonyt. Senkihez sem hasonlít azok közül az emberek közül, akikkel élete során találkozott. Nem az asszony számára megszokott módon viselkedik, nem a sokszor hallott elveket vallja. Amikor az asszony a „Garizim-hegy vagy Jeruzsálem” kérdést veti fel (lásd: Jn 4:19-21), ami nagyon éles vitatéma volt a samaritánusok és a zsidók között, Jézus azt válaszolja, hogy az „igazi imádói lélekben és igazságban imádják az Atyát” (Jn 4:23). Úgy tűnik, nagyon kényes részleteket ismer az asszony életéből, mégsem ítéli el őt. Nem vádolja, nem nézi le. Az asszonynak soha életében nem volt ilyen beszélgetésben része, és nem is tudja teljesen felfogni. Így szól hát: „Tudom, hogy eljön a Messiás, akit Krisztusnak neveznek, és amikor eljön, kijelent nekünk mindent”. Ekkor mondja ki Jézus a bomba-ként ható mondatot: „Én vagyok az, aki veled beszélek” (Jn 4:25-26).

Ebben a drámai pillanatban érkeznek vissza a tanítványok. János elmondja, hogy bár „csodálkoztak azon, hogy asszonnyal beszél, mégsem mondta egyikük sem: »Mit akarsz, vagy mit beszélsz vele?«” (Jn 4:27). Pedig egészen biztosan ez járt a fejükben. Valószínű, hogy titokban egymásra sandítottak, és összevonták a szemöldöküket. Talán beleremegett a szívük, hogy Jézus már megint nyilvános botrányt csap. Őszintén, hát már sehová sem lehet elmenni vele? Milyen híre lesz, ha az emberek fülébe jut?

Vajon hányszor reagálunk a tanítványokhoz hasonlóan? Amikor szóba kerül az evangélium, vajon első reakciónk az, hogy zavarba jövünk? Vajon arra szorítkozzunk, hogy csak a „szalonképes” emberekkel tartsunk kapcsolatot, mert képtelenek vagyunk szakítani a társadalmi megszokásokkal? Vannak-e olyan embercsoportok, akiknek nem teszünk bizonyosságot, mert félelem, előítélet, vagy kényelmetlen érzés tölt el, ha csak rájuk nézünk? Mi a fontosabb: elmondani az embereknek az örömhírt, vagy saját komfortérzetünk? Saját kényelmünk és szük-

ségeink biztosítására (mint a tanítványok, akik élelmet hoztak Jézusnak), vagy mások lelki építésére törekszünk elsősorban?

A mai társadalmak többsége az „én”-t helyezi előtérbe: az én jogaim, az én boldogságom, az én utam. Az ilyen viselkedésforma hamis önteltséghez és alattomosan megbúvó előítélethez vezet(het), hiába kacérkodnak az emberek ilyenkor azzal, hogy az eljárás politikailag korrekt. Ezek az előítéletek ott vannak mindenhol a valóságshowk-tól kezdve a kormányzati- és egyházszerzetekig - néha burkoltan, máskor teljesen nyíltan. Mi pedig olyan buzgón kárhoztatjuk ezt, hogy közben szem elől tévesztünk sokkal fontosabb dolgokat. Mint a farizeusok, akik annyira

se. Kétségbeesésében jött Jézushoz, nem volt más választása. Kész elfogadni, bármit kap Jézustól. A Mester asztaláról aláhulló morzsáért könyörög. „Ha megkaphatja a kutya kiváltságát, hajlandó rá, hogy kutyának tekintse. Viselkedését nem befolyásolják nemzeti, vallási előítéletek vagy büszkeség, azonnal elismeri Jézust Megmentőnek, olyannak, aki mindent megtehet, amit kérnek tőle” (*Jézus élete*, 337. old.). Olyan nagy a hite, hogy Jézus azonnal, készségesen és szeretetteljesen teljesíti kérését. Milyen gyakran találkozunk emberekkel, akik kétségbeesetten vágnak valami többre, akiknek szükségük van barátságára, vigasztalásra, akik fizikai és anyagi gondokkal küszködnek? Milyen gyakran halogatjuk a bizonyágtévést,

Vajon azért találjuk nehéznek a bizonyágtévést, mert sosem találkoztunk valóságosan Krisztussal? Ha még sosem hatott ránk az evangélium, hogyan oszthatnánk azt meg másokkal? Ha nem ismerjük Jézust, hogyan beszélhetnénk róla másoknak?

eltökélten próbálták követni a törvény betűit és megóvni magukat a tisztátalanságtól (lásd: Mt 15:1-10), hogy nem voltak hajlandók szóba állni a „tisztátalan” samaritánusokkal vagy pogányokkal. A farizeusok gyorsan ítélték, a bűnre összpontosítottak a bűnös helyett, és inkább a hagyományokat, semmint az azok mögött húzódo elveket őrizték.

Vajon mi nem így gondolkodunk? Bizonyos szokások gyakorlása nem gátol az emberek elérésében? Azzal, hogy kedvenc zenéjük vagy ruhájuk alapján ítélik meg az embereket, nem esünk az előítélet csapdájába? A „tisztaságra” való törekvésünk közben nem veszítjük el érzékenységenket a körülöttünk élők szükségletei iránt?

Jézus a kánaánita asszonnyal való találkozása alkalmával világít rá erre a gondolkodásmódra. Azzal, hogy az asszony kérésére az átlagos zsidó férfi szavaival felel meg, leleplezi a tanítványai szívében lakozó büszkeséget és előítéletet (lásd: *Jézus élete*, 336. old.).

A zsidók Isten kiválasztottainak és az üdvösség kizárólagos várományosainak tartották magukat. Nem tudták felfogni, hogy ezek a kiváltságok kiterjedhetnek más, arra kevésbé méltó nemzetekre is.

Jézus azt mondja az asszonynak: „*Én nem küldettem máshoz, csak Izráel házának elveszett juhaihoz. ...Nem jó elvenni a gyermekek kenyerét, és odadobni a kutyáknak*” (Mt 15:24, 26). Érzékeny fülünknek megdöbbentően hat egy ilyen kijelentés Jézus ajkáról. Tanítványai mégis közönyösek és érzéketlenek maradtak. Sőt zavarta őket az asszony kitartó zaklatása, és kérték Jézust, hogy küldje el. És mi vajon engedünk-e annak, hogy a bosszúságaink miatt vakok legyünk mások szükségletei iránt? Vajon csak akkor segítünk, amikor azt kényelmesen megtehetjük?

Ebben a történetben mégis az asszony válasza a legmegdöbbentőbb. Nem tántorítja el Jézus látszólagos feddés-

mert úgy tűnik, az emberek nem befogadók, s közönyösek az iránt, amit mi felajánlunk - egyszerűen azért, mert az nem felel meg a szükségleteiknek? Elvállaljuk a szórólappok kiosztását, vagy az olyan missziós programokon való részvételt, ahová nem hívtuk meg barátainkat, mégis úgy érezzük, kivettük a részünket az evangelizációból. Vagy azzal nyugtatjuk meg magunkat, hogy anyagilag támogatunk jótékonyági szervezeteket vagy gyülekezeti programokat, aztán csodálkozunk, miért nem eredményesek ezek a törekvések.

„Mindenütt jelen van az az irányzat, amely szervezetek munkájával akarja pótolni a személyes erőfeszítést. Az emberi bölcsesség társulásra, központosításra, nagy templomok és intézmények felépítésére törekszik. Tömegek hagyják rá az intézményekre és szervezetekre a jótékonykodást; okokat hoznak fel a világtól való elzárkózásra, és a szívük kihűl. Önzők és érzéketlenek. Az Isten és az emberek iránti szeretet kihál a lelkükből.

Krisztus megszabja minden követőjének a maga munkáját - olyan munkát, amit nem bízhat másra. Hogy szolgáljanak a betegeknek és szegényeknek, hogy hirdessék az evangéliumot az elveszetteknek - ezt nem lehet bizottságokra vagy segélyszervezetekre bízni. Egyéni felelősség, egyéni igyekezet, személyes áldozat az, amit az evangélium igényel” (*A nagy Orvos lányomán*, II. kiadás, 94-95. old.).

Nemes célok ezek, de vajon megvalósíthatók-e? Hogyan kezdjük hozzá ahhoz, hogy hirdessük az evangéliumot az elveszetteknek? Első lépésként tekintsük meg Jézus példáját! Az evangéliumok olvasása során világosan kiténik, hogy Jézus kapcsolatban volt az átlagemberekkel. Egy volt közülük, együtt dolgozott és étkezett velük, közöttük élt. Így kell nekünk is környezetünk részévé válni, megismerni a közvetlen szomszédságunkban élőket. Jézus mindenki számára elérhető közelségben volt: a kisgyermekes édesanyák, a számkivetett leprások, a császári

tisztviselők vagy a rómaiak számára is. Mindenkiel szóba elegyedett: a valási vezetővel, aki éjszaka jött hozzá, és az idegen asszonnal ott a kútnál, a déli hőségben. Így kell nekünk is beszélgetnünk az emberekkel minden élethelyzetben: az iskolai játszótéren, a postán sorbanállás közben, a fodrásznál vagy a repülőn.

Jézus érzékenyen reagált az emberek egyéni szükségleteire. Különbéle helyzetekben különféle módszerekkel élt. A négyezer éhes embernek éppen annyira szüksége volt a kenyérre, mint Jézus szavaira. A katonatiszt fia meggyógyult, s ennek következtében egész háznépe hitre jutott. A kánaánita asszony hitét próbára tette, és megjutalmazta. Az asszony élete a beszélgetés nyomán megváltozott. Bárhová ment is Jézus, bárkivel találkozott, minden lehetőséget megragadott arra, hogy kapcsolatokat építsen, mégpedig úgy, hogy nem támasztott követelményeket, nem fektetett le szabályokat. Nem kárhoztatta őket, a saját szintjükön próbálta elérni őket. Rá tudott hangolódni arra, amire vágytak, amire szomjaztak, ami hiányzott életükből, és fel tudta ajánlani nekik az élő vizet, ami „örök életre buzgó víz forrásává lesz” (Jn 4:14) bennük.

Ám Jézus példáját követni a bizonyosságtevésben nem mindig könnyű, hiszen Ő egy másik korban, egy másik helyszínen élt. Tökéletes kapcsolatban volt Istennel. Akkor mi, korántsem tökéletes keresztyékek hogyan várhatnánk hasonló eredményeket? Hogyan vonzhatnánk az embereket Istenhez?

Térjünk most vissza a samaritánus asszony tapasztalatához! „Az asszony pedig otthagyta korsóját, elment a városba, és szólt az embereknek: »Jöjjetek, lássátok azt az embert, aki megmondott nekem mindent, amit tettem: vajon nem ez-e a Krisztus?» ...Abból a városból pedig a samáriaiak közül sokan hittek benne az asszony szava miatt, aki így tanúskodott: »Megmondott nekem mindent, amit tettem»” (Jn 4:28-29, 39).

Amikor először találkoztunk ezzel az asszonnal, egyedül volt a kútnál, a nap déli órájában merítette a vizet. A magyarázók szerint azért, mert ez a nő társadalmilag kivetett volt, akit nem fogadtak el asszonytársai. Ők mindig estéknként mentek a kúthoz. Ennek az asszonnak öt férje volt már; mivel a zsidó törvények csak a férfiaknak engedélyezték a válás kezdeményezését, a nőknek nem, így az asszony nem egyszer, hanem ötször kellett, hogy elsenvedje a házasság felbomlását és az azzal járó kiközösítést. Utolsó férje nyilván nem adott neki válólevelet, ami engedélyezte volna neki az újraházasodást, ezért - életének védelme és az anyagi biztonság miatt - arra kényszerült, hogy együtt éljen egy férfival, aki nem volt a férje. Rossz hírű volt tehát ez az asszony, akit mindenki ismert a városban.

Ám amikor találkozik Jézussal, minderről elfeledkezik, és csak arra vágyik, hogy elmondja mindenkinek tapasztalatát. Bármilyen egyszerű is a bizonyosságtétele, elegendő ahhoz, hogy meggyőzzön sok samaritánust. Az asszony

erőteljes bizonyosságtevése nyomán hitre jutnak, még mielőtt személyesen találkoznának Jézussal. Egy rövid találkozás Jézussal olyan mértékig megváltoztatta a samaritánus asszonyt, hogy az mindenki számára nyilvánvaló volt, aki csak találkozott vele. Bizonyosságtevése eredményeként pedig sokan hívővé váltak.

Vajon azért találjuk nehéznek a bizonyosságtevést, mert sosem találkoztunk valóságosan Krisztussal? Ha még sosem hatott ránk az evangélium, hogyan oszthatnánk azt meg másokkal? Ha nem ismerjük Jézust, hogyan beszélhetnénk róla másoknak?

Én negyedik generációs adventista vagyok. Nagyszüleim, nagybátyáim, nagynéném és szüleim mindnyájan egész életükben az egyház keretein belül dolgoztak. Ötéves koromtól kezdve hetednapi adventista iskolákba jártam. Az egyházon belül nőtem fel, részt vettem minden összejövetelen, cserkészfoglalkozáson, ifjúsági programon, egyszóval mindenben. Mégsem volt valódi tapasztalatom Istennel! Harmadéves egyetemista voltam, amikor rájöttem, hogy így vagy úgy, de döntenem kell. Vagy adok egy esélyt annak, hogy kapcsolatba kerülhetek Istennel úgy, hogy rendszeresen időt szánok az imára és a Biblia tanulmányozására; vagy ha ez nem működik, Isten nélkül fogom élni az életem.

Elkezdtem hát és vártam, mi fog történni. Lenyűgözött, Isten milyen gyorsan kijelentette magát nekem! Apró, de kézzelfogható jeleken keresztül mutatta meg, hogyan munkálkodik az életemben. Imáimra oly módon kaptam választ, amitől remegni kezdtem, és szívem csodálattal telt meg. Ami pedig a legfontosabb: teljesen megdöbbenem azon, milyen örömet nyújt ez számomra; mélységes és szívből fakadó örömet, amit semmi sem tud megingatni, mert azon a tudaton alapul, hogy Isten irányítja az életemet. Ez megmásíthatatlanul egy valóságos, egy jelentőség-teljes tapasztalat volt! Az Istennel szerzett valódi tapasztalat talán nem mindig jár együtt lenyűgöző megtérésekkel vagy csodákkal. Lehet, hogy nem hirtelen, drámai módon megy végbe, de ha már egyszer találkoztál Istennel,

akkor tudod, hogy ez jó hír. Annyira jó hír, annyira életbevágó és hatalmas erejű, hogy muszáj elmondani másoknak.

Az én tapasztalatom nem volt egy borzongatóan izgalmas történet. Nem volt könnyű megfogalmazni egy nagyon személyes élményt, valamit, ami csak az én életemre volt hatással. Nem éreztem azt sem, hogy elegendő ahhoz, hogy meggyőzzön egy hitelent Isten jóságáról. Mégis meg kellett osztanom másokkal – a barátaimmal és hittestvéreimmel, az ismerőseimmel, akik látták a változást életemben. Ha hívő testvéreiddel nem tudod megosztani Istennel szerzett tapasztalataidat, mi módon várod el magadtól, hogy a hitetleneknek majd el tudod mondani?

Ha valódi tapasztalatot szereztél Istennel, akkor belső kényszert érzel majd arra, hogy elmondod másoknak. Lehet, hogy nem tudsz ezzel százakat megtéríteni, lehet, hogy egy ember sem tér meg bizonyágtételeid nyomán, de magokat ültetsz, és engeded, hogy Isten általad munkálkodjon, és az ebben rejlő erőt sosem szabad lebecsülnöd. Lehet, hogy tapasztalatodat jelentéktelennek érzed, de „Isten mindenkire munkát bízott, és senki sem helyettesítheti a másikat. Minden egyes személynek komoly jelentőségű küldetése van, amit nem hanyagolhat el és nem hagyhat figyelmen kívül...” (*Review and Herald*, 1893. december 12.).

Tapasztalatunk elmondása talán nem könnyű, kezdetben kínosnak és furcsának érezhetjük, de mihelyt felkészítjük a szívünket, azt fogjuk tapasztalni, hogy egyre több és több ember hallgatja meg, olyan emberek, akik keresnek valamit, akik már kifogytak a megoldásokból. Talán úgy érezzük, hiányosak a képességeink, alkalmatlanok vagyunk, s hogy szavaink nem igazán hoznak változást, de Isten meglepő módon fog felhasználni bennünket saját áldásunkra és az Ő dicsőségére. „Isten a mi segítségünk nélkül is elérhette volna célját, a bűnösök megmenetlését, de hogy Krisztuséhoz hasonló jellemet fejleszthes-

sünk ki, osztoznunk kell munkájában. Azért, hogy beléphessünk örömébe, hogy áldozata árán üdvözült lelkeket láthassunk, részt kell vennünk a megmentésükért folyó munkában” (*Jézus élete*, 111. old.). Azzal, hogy megragadjunk minden lehetőséget az általunk megtapasztalt örömhír hirdetésére, Krisztus küldetésében és örömében nyerünk majd részt. □

Megbeszélendő kérdések

1. Nekünk, keresztényeknek hogyan kell válaszolnunk a társadalomban élő előítéletekre? Hogyan kezeljük azt az előítéletet, ami a gyülekezetben üti fel a fejét?
2. Hogyan szólnak közbe az egyházi hagyományok, amikor azért küzdünk, hogy elérjük a körülöttünk élő hitetleneket? Milyen mértékben köt bennünket a „politikailag korrektség” társadalmi kívánalma?
3. Szerinted mit jelent az, hogy valakinek valódi tapasztalata van Istennel? Hogyan tehetünk erre szert?
4. Milyen úton-módon elégíthetjük ki a környezetünkben élő emberek szükségleteit? Egyénileg és közösségileg hogyan hozhatunk létre jelentős változást környezetünkben?
5. Mit tehetünk azért, hogy Istennel szerzett tapasztalatainkat egyre természetesebben osszuk meg másokkal? Vannak-e kihívások, amikkel szembe kell néznünk? Mi bátoríthat bennünket?

Sporttábor

Szentgyörgyvölgy (Zala megye), 2008. július 27–augusztus 3.

A PROGRAM CÉLJA: Az adventista fiatalok és családok barátaik társaságában egy nagyszerű programokkal tarkított, kellemes hetet tölthetnek itt együtt. Gyönyörű környezet, kikapcsolódás, színvonalas áhítatok.

CÉLCSOPORT: adventista fiatal családok, fiatalok és barátaik

ELŐADÓ: Dr. Szigeti Jenő

FŐSZERVEZŐ: Hoffer Zoltán

RÉSZTVÉTELI DÍJ: 30 000 Ft (tájékoztató jelleg)

JELENTKEZÉS HELYE, MÓDJA: Hoffer Zoltánnál a következő elérhetőségeken – mobil: 30/678-8480; postacím: 6000 Kecskemét, Stádium u. 6.; e-mail: hofi@adventista.hu

JELENTKEZÉSI HATÁRIDŐ: június 20.

Valódi szabadság

Központi gondolat: *Démonok kiűzése, kulturális hagyományok elhagyása*

Bibliaszöveg: Máté evangéliuma 15:1-28; Márk evangéliuma 1:39

„Nem akarom, hogy házamat mindenfelől falak vegyék körül, ablakai pedig sötétek legyenek. Azt akarom, hogy házamat szabadon körbelengje a föld minden népének kultúrája. Azt viszont nem engedem, hogy bármelyik is levegyen a lábamról.” (Mahatma Gandhi)

A férfi a durván összeácsolt kunyhó padlóján feküdt egy puha matracon, összekuporodva, akár egy kisbaba. Azután szenderedett álomba, hogy kedves barátja otthonában elköltötték a bőséges vacsorát, és történetek özönét mesélték egymásnak a tűz mellett. Olyan kényelmesen és nyugodtan aludt, hogy meg sem rezzett, amikor egy tucat férfi osont be libasorban a kunyhóba, és csendben körbevették őt, mintha csak valami játékra készülének. Mindegyikük dárdát tartott a kezében, egy-két férfinél pedig szurokba mártott, égő fáklya volt. Amikor mindenki elfoglalta a maga helyét, valaki megköszörülte a torkát, vagy más halk hangot adott ki. Egy másik a padlót súrolta lábával. Minden szem a padlón fekvő férfira szegeződött, és a pillanatra vártak, amikor kinyitja a szemét. Kidolgozott tervük a csúcspontjához közeledett. A férfi megnyalja szája szélét, álmosan hunyorogva kinyitja a szemét, háttára fordul... aztán hirtelen felül, tágra nyílt szemmel, rémültem mered az őt körbevevő harcosokra, és azonnal felméri a helyzetet. A férfiak sátáni kacagásban törnek ki. Megvagy! A kép elsötétedik. A csíkokra vágott emberhúst megsütik egy kinti tűzhelyen, és amikor kész, a falu egész lakossága mániákus nevetés közepette felsorakozik, kezében egy-egy üveg szósszal. - Nem, ezt képtelen vagyok felfogni! - sutogta a fiatal lány, aki mellettem ült az ifjúsági teremben egy összezecsukható műanyag széken. - Megették a barátjukat?

Jó húsz évvel ezelőtt nagyon sok szervezést igényelt az, ha valaki nem a moziban, hanem otthon vagy máshol akart megnézni egy filmet. Kölcsönzött felszerelés, és talán némi villanyszerelői gyakorlat kellett hozzá, vagy legalábbis olyan képesség, hogy az ember képes legyen vezetékeket kiválogatni és összeilleszteni anélkül, hogy közben dühében kivágna az ablakon egy tál pattogatott kukoricát. A szervezési problémák tudatában biztosak lehetünk abban, hogy ha egy tanár vagy ifjúsági vezető egy vetítőt és egy tévét vagy egy videomagnót tol be egy kerek kocsin, akkor attól kezdve más lesz az életünk.

Amit be szeretnének mutatni, az örökre beivódik majd emlékezetünkbe. Például, ahogy a Challenger űrhajó felrobban, és sok-sok ismétlésben hosszú füstcsíkot húzva a tengerbe zuhan. Vagy amint Husz János - illetve egy őt alakító színész - remegő hangon énekl a máglyán a fellobbanó lángok között, hogy „Jézus, Dávidnak Fia...” Vagy az említett példában a hatalmas szabadtéri tűzhelyen siftergő emberi hús darabjai...

A *békesség gyermeke* című film Don Richardson azonos című könyve alapján készült, és Pápua Új-Guina Sawi nevű törzséről szól. 1962-ben, amikor Richardson és felesége, Carol odaköltözött, hogy közöttük éljenek, a sawik egymással harcoló kannibálok és fejedáások voltak. Torz kultúrájukban, ahol úgy tűnt, az értékrend a feje tetején állt, a gyilkosságot helyes cselekedetnek tartották. De nem csak a „hétköznapi gyilkosságot”. Ahhoz, hogy egy sawi „legendás hőssé” váljék, látszólag össze kellett barátkoznia valakivel, akit aztán egy nyugodt helyre csalt, és amikor már biztos volt a barátságban, akkor meg kellett ölnie.

Ezek az emberek, akik ilyen nagyra értékelték a gonosz árulást, nevetőgörcsöt kaptak, amikor a misszionáriusok elmondták nekik, hogyan árulta el Júdás csókkal az Úr Jézust. Szerintük a történet hőse Júdás volt. A „mondahós”. Ha Júdás és Jézus történetéből vadnyugati filmet készítenének, Júdás viselné a fehér kalapot, és ő lovagolna el a gyönyörű hősnővel a lemenő nap fényében.

13 éves koromig sosem fordult meg a fejemben, hogy bármilyen más módon értelmezem Júdás történetét. *Soha!* Akkori ártatlan elmém úgy gondoltam, van a jó és van a rossz, és a földön minden ember - még az orrukat csontokkal átszűrő bennszülöttek is - ugyanúgy értenek mindent, ahogy én. Még ha valaki rossz dolgot tesz is - így az is, aki nyáron süti meg a barátait -, az nem lehet más, mint rendkívüli eset, akit a falu többi lakója kérelmetlenül felelősségre von. - Én mindig a jóra tanítottam - szipogná egy zsebkendőbe az édesanyja az esti híradóban. Késsel-villával evett, nem tévezett egy nap fél óránál többet, és sosem nézett erőszakos filmeket. Uramnak és hölgyemnek szólította a nála idősebbeket. Mindig időben megírta a házi feladatát. Nekem és az apjának sem okozott soha egy percnyi fejfájást sem!

Igen, az emberek lehetnek rosszak. De létezik olyan, hogy társadalmilag elfogadott gonoszság? Jónak titulált

rossz? Gyűlölet, amit szeretetnek neveznek? Létezik, hogy a nagyfőnök érdemrendeket osztogasson azoknak, akik becsapták és felfalták a barátaikat? Létezhet, hogy a szavak nem mások, mint egy hatalmas kirakójáték darabjai, ahol mindegyik egymáshoz illik; nincs semmi szabály, és mindegy, mit teszünk, úgymint kialakul a kép?

Ó én zöldfűlű! Ám minél többet gondolkodtam a dolgon, különös módon annál inkább kedvemre volt. Mindig szerettem a meglepetéseket, azt a villámszerű kis bizsergést, amit akkor éreztem, amikor teljesen váratlanul felfedeztem egy igazságot. Heuréka! Az élet mégsem olyan, mint amilyennek gondoltad. Heuréka! Sosem fogod megérteni, de most legalább ezt felfogtad. Tartsd egy pillanatra meg a markodban ezt az igazságot, és érezd, ahogy dagadni kezd. Nem tarthatod meg örökre, mert kicsúszik a szorításodból, és megint ott maradsz magadban, sóvárogva. Simítsd hát meg! Élvezd, milyen tiszta és hideg.

A lehetetlen tehát mégiscsak lehetséges. Éltek emberek a világon, akik *egyáltalán nem olyanok voltak, mint én*. Nem azok miatt a dolgok miatt aggódtak, nem ugyanazoktól rémültek meg, nem ugyanazoktól undorodtak, mint én. Teljesen mások voltak. Micsoda? Embernek nevezhetünk valakit, aki értéknek tartja az árulást, a halált és a kannibalizmust? Emberi lény ő is? Egyáltalán mitől ember az ember?

- Ne légy ostoba! - rótt meg egy barátom, amikor feltettem neki ezt a kérdést.

- Hát a DNS tesz minket emberre.

- És mitől keresztény valaki?

- Hát attól, hogy feladja bűneit, és követi Jézust.

- De mi van, ha szerinted a bűneid jók? Mi van, ha azt tanították neked, hogy a rossz: jó? Mi van azokkal, akik nyakig a földbe ássák azt, akiről feltételezik, hogy házaságtörő, aztán megkövezik? Vagy azokkal az apákkal, akik becsületből megölik saját lányukat, és azokkal a törzsekkel, akik rituális áldozatokat mutatnak be? Ők azért teszik ezt, mert hiszik, hogy ez jó, sőt, kívánatos dolog. Hogy várhatnánk el az emberektől, hogy keresztények legyenek, ha gondolataik is annyira romlottak, hogy nem tudják megkülönböztetni, mi a jó és mi a rossz? Mint például a sawik.

- Nem tudom. De mi történt a sawikkal?

- Viccelsz? Már több mint húsz évvel ezelőtt volt az egész. Egyébként, amikor megették az első fickót, azt hiszem, kimentem a fürdőszobába, és magamra zártam az ajtót. Nagyon bejedittem.

Azt tartják rólunk, keresztényekről, hogy felül tudunk emelkedni a kultúrán, amibe beleszülettünk. Hiszen nem csupán szüleink és társadalmunk értékeit hordozzuk, hanem Krisztus jellemét is. A régi időkben, amikor a nyugati keresztények megtérítették az „öslakosokat”, azok fehér inget, gallért és nyakkendőt kezdtek viselni. Himnuszokat zengtek. A könyvekben, amiket gyerekkoromban olvastam, Burma lakói abba hagyták a bételragást, és nem tartottak többé disznókat a kunyhóikban. Ez mutatta, hogy keresztényekké váltak, és ezért volt könnyebb olyanokat megtéríteni, akik már fehér inget hordtak, nem voltak disznóik, és nem csöpögött sötétpiros lé a fogukról az állukra. A „kultúra” azt jelentette, ami csak más embereknek van: és az csakis gonosz kultúra lehet. Addig észre sem vesszük, mennyire alakít bennünket saját kultúránk, amíg ott nem hagyjuk, és be nem lépünk egy olyan világba, ahol

az emberek viselkedése borzolja az idegeinket, és teljesen ostobának érezzük magunkat.

Gyerekkoromban lenyűgözött más népek kultúrája: a ruháik, a szokásaik, a nyelvük. Amikor családommal utaztam, a hotelszobákban gyakran leültem egy sarokba, fogtam a Gedeon Társaság Bibliáját, és lemásoltam János 3:16 versét szingaléz, tamil nyelven, az elegáns és cirkalmas arab nyelven, a szögletes héber írásjelekkel, vagy éppen koreaiul. Sok órát töltöttem azzal, hogy az enciklopédiában azokat a szakaszokat böngészttem, amelyek ősi szokásokkal foglalkoztak. Csodáltam az ázsiai gyönyörű selymeket, a spanyol csipkéket, a dél-óceániai pálmaleveleket. Életem egyik legnagyobb csalódása volt, amikor harmadikos koromban egy zambiai lány lett az osztálytársam, és azt láttam, hogy farmerban és pólóban jár! Mégis az volt minden vágyam, hogy a barátja legyek, hiszen barátja akartam lenni mindenkinek, aki valahonnan más honnan származik. Az emberek végtelen sokszínűsége mindig lenyűgözött. Van, akit például azzal is meg lehet botránkoztatni, ahogy a lábam tartom. *A lábam!* Ki gondolta volna?

A gyerekek és felnőttek között az az egyik alapvető különbség, hogy amíg gyerek vagy, nem kell hosszú ideig gondolkodnod semmilyen szörnyűségen. A borzalmak, az igazságtalan dolgok úgy peregnek le rólad, akár a víz-cseppek egy vidra bundájáról. A dolgok csupán érdekességek, amikkel nem neked kell törődni. Nem kell szembe szállni velük, nem kell döntéseket hozni, kényelmetlen helyzetekbe kerülni miattuk.

Az, hogy az emberek különböző kulturális szokásokkal és egymástól élesen eltérő értékrendszerrel rendelkeznek, nos hát ezt legfeljebb varázslatosnak érzed. Úgy gondolsz erre, mint „az élet sava-borsára”, és olyasmire, amitől érdekes a világ. És ez így is van – egészen addig, amíg csak a művészetről, az ételről, a gondolkodásmódról és a nyelvről van szó. De az a gondolat, hogy az emberekben nincs semmi emberi – már ami az értékeket illeti –, már kicsit ijesztő. Nem is kicsit. Talán ez a legszörnyűbb dolog a világon.

„Világunkat a különbözőségek kölcsönhatása, vonzása és taszítása tartja mozgásban. Az élet a sokszínűség, a halál az egyformaság. Ha elnyomjuk a különbségeket és sajátosságokat, ha próbáljuk megszüntetni a különböző civilizációkat és kultúrákat, ez a folyamat az életet gyengíti és a halált segíti elő. Az a gondolat, hogy a haladás és technika jegyében mindenki éljen egy és ugyanazon civilizációban, elszegényíti és megcsönkíti bennünket. A semmivé lett világ minden egyes gondolata, minden egyes megszűnő kultúra csökkenti az élet lehetőségét” (Octavio Paz).

Nemrégiben ráakadtam egy újságcikkre, ami egy - az indiai szubkontinensen élő -, alacsony kasztbeli családból származó lányról szólt. Ő volt az első a családban, aki diplomát szerzett, ezért szülei büszkesége volt. A faluban egy másik család férfi tagja, aki haragudott azért, hogy a lány egyik bátyja az ő lánytestvére iránt érdeklődik, elhátározta, hogy „szégyent hoz” az egész családra úgy, hogy elrabolja és megerőszakolja a fiatal lányt. Mútán az eset napvilágra került, az iskola, amely korábban tanári állást ajánlott a lánynak, visszavonta ajánlatát. Nem akarta beszennyezni a hírnevét azzal, hogy összefüggésbe hozzák ezzel a „botránnyal”. Hogy lehetséges az, hogy emberek

azt gondolják: azzal, hogy tisztességtelen, gonosz módon cselekszenek, valaki másra hoznak „szégyent”? Vajon nem önmagukra jelent az ilyen szégyent? Bár nem idegen már számomra ez a gondolat, hiszen sok-sok hasonló történetet hallottam, mégis, még mindig sokkolnak egy kicsit. Hogyan lehetséges, hogy emberek - akiknek a szervezetét ugyanaz a DNS építi fel, mint az enyémet - ugyanazokat a tényeket szemlélve teljesen más következtetésekre jutnak?

13 éves elmémet lenyűgözte a sokféleség lehetőségének új gondolata, az, hogy egy kérdésre sokféle válasz adható, és egy kristálydarabnak végtelen sok oldala lehet. Az ember a nap felé tarthatja a kristályt, forgathatja, és így folyamatosan, ujjongva fedezheti fel a számtalan csodát. 35 éves elmém azonban már belefáradt, és kissé rosszul is van amiatt, hogy milyenek az emberek, és milyen gonosz a világ. Vannak olyan életlehetőségek, amiknek el kellene tűnniük, mégpedig gyorsan, könnyhullatás és hegedűszó nélkül. Nem minden értékes és méltó a megőrzésre csak azért, mert az valakinek a kultúrájához tartozik. A „másság”, ha az erőszakot vagy kannibalizmust foglal magában, egyáltalán nem csodálatos vagy érdekes. Hanem maga a fájdalom. A rabság. Nem az, amire Isten teremtett bennünket.

Akár tetszik, akár nem, egy adott kultúrán belül élünk, éppen úgy, ahogy a föld légkörében. Ez tart itt a földön, ez enged levegőt venni és élni. Persze, nagyon könnyű kritikus szemmel nézni az indiai szubkontinens lakóit a hátrányos nemi megkülönböztetés gyakorlata és igazságtalan eljárásai miatt, hiszen ők egy másik buborékban repülnek, amit annyira szívesen kipukkasztanék bármilyen éles eszközzel, ami a kezembe akad. Ők viszont arról a kultúráról vannak nagyon sarkos véleményvel, amiben én élek és lélegzek - és ezt a véleményt könnyedén elengedem a fülem mellett úgy, hogy nem is érint. Úgy, mint azok a zavaró és csaknem láthatatlan apró szúnyogok, amikről tudod, hogy ott vannak, de nem igazán tudod lecsapni őket, és nem tudod, hogy szabadulj meg tőlük. Lelkesen csapkods az arcod körül. Aztán továbbmész, és végzed a munkádat. Így élünk mi, emberek. A túl sok gondolkodás és alapos megfigyelés szinte fáj. Könnyebb, ha mindig mozgásban vagyunk. Hiszen mit vár el Isten tőlünk? Hogyan lehetnének többek, mint amik vagyunk?

Kíváncsi voltam, hogyan végződött *A békesség gyermeke* című film, ezért megkerestem a világhálón. Kiderült, hogy a Richardson család talált egy utat a sawik szívéhez - egy fogalmat az ő kultúrájukon belül, amit összekapcsoltak Jézus valóságával. Ez nem volt más, mint a Békesség Gyermekeinek fogalma, az egyetlen biztosíték, amit a sawik elfogadnak. A falvak lakosai kicserélték egymás között a csecsemőket. Miközben szentesítettek mindenféle gyilkosságot, a békesség gyermekeinek megölése bűn volt. Amíg a békesség gyermeke élt, addig béke uralkodott. Richardson ezt a gondolatot használta fel ahhoz, hogy

elérjen a törzs tagjainak szívéig. Jézus a békesség gyermeke, aki örökké élni fog, így teremtve meg az örök összhangot az emberek között. Ennek eredményeképpen sokan keresztények lettek. Lehet, hogy ezután nyakkendőt hordtak, és a „Mily fenséges a kegyelem...” kezdetű ének lett a kedvencük. De nem ez a lényeg. Hanem az, hogy még ebben a romlott, feje tetejére fordított kultúrában is megmaradt egy piciny gondolat, ami elvezethetett Jézushoz. És - a DNS mellett - ez tesz bennünket emberré. Kézelfogható láncszem gyanánt, ami Istenhez köt bennünket.

Minden rendben van azzal, hogy különbözünk egymástól, sőt nagyon is jó ez, ez az élet rendje. Különbözőek vagyunk, akár tetszik, akár nem, de nem arra hívtok el Isten, hogy ezzel meg is elégedjünk. Jézus felajánlja, hogy valóban megszabadít mindentől, ami akadályoz abban, hogy azzá váljunk, amire teremtett bennünket. Ebbe beletartoznak kultúránk helytelen vetületei is. Szókratész híres megjegyzése így hangzik: „A meg nem vizsgált életet nem érdemes leélni”. Mindnyájan kultúránkkal és nézeteinkkel együtt leszünk keresztények, mindazzal együtt, ahogyan látjuk a világot, de mindez nem ment fel az alól, hogy próbáljuk úgy nézni a világot, ahogyan Jézus látja. A szépség és a szörnyűség keveréke, amit a világ kínál, színes tornádóként örvénylik körülöttünk, de mi csendben állunk középen. Mondjuk el: „Nem engedem, hogy *elsodorjon!*” És hajtsuk meg fejünket, csukjuk be szemünket. □

Megbeszélendő kérdések

1. Vissza tudsz emlékezni egy olyan élményedre, amikor más kultúrából származó emberrel (emberekkel) találkoztál, és nagyon nehéz volt megérteni a gondolkodásukat?
2. A kultúrák sokfélesége és sokszínűsége ellenére melyek azok a közös pontok, amelyek a nemzetek sokaságát egybe köthetik? Lehet-e egyáltalán ilyeneket találni?
3. Hol húzható meg az a határvonal, vagy mi lehet az a mérce, amely egy adott emberi cselekvést (tettet) kultúrától és szokástól függetlenül helyesnek, vagy helytelennek minősít?
4. Keress a Bibliában olyan megfogalmazott egyetemes emberi értékeket, amelyeknek figyelembevétele a mai társadalomban különösen fontos lenne, mégis elhanyagolt!
5. Hogyan értelmezhető az a páli gondolat, miszerint zsidónak zsidó, görögnek görög lettem? Kiknek és miért volt szüksége erre?

**Az Ifjúsági Osztály minden programjáról
részletes tájékoztatás olvasható a www.ifiinfo.hu
honlapon.**

Nincsenek kedvencek

Központi gondolat: *Jézus meggyógyított minden rendű és rangú embert, a kitaszított leprásokat is*

Bibliaszöveg: Lukács evangéliuma 7:1-6; Márk evangéliuma 1:40-42

Elmlékszem, gyerekkoromban eljártam egy ifjúsági klubba, ahol sporttal és sokféle más tevékenységgel foglalkoztunk. Akik ismernek engem, tudják, hogy a sport életem szerves részét képezi. Az atlétika- és a focisapatban is fontos szerepet töltöttem be, amiért különleges kiváltságokat élveztem az edzőimnél, ezzel pedig kivívtam csapattársaim ellenszenvét. Persze az énem azt diktálta, hogy nyugodtan élvezzem csak ki ezeket az előjogokat. Van valaki, aki nem ezt tenné? Mindnyájunkban ott van ez a velünk született vonás, hogy egyesek kedvesebbek számunkra, mint mások. Ez tény, jellemző emberi tulajdonság. Megváltónk azonban éppen ennek ellenkezőjét bizonyítja. Ő mindenkit egyenlőként kezel. *„Nem személyválogató az Isten”* (ApCsel 10:34). Nem számít, honnan származol, hol mindenütt jártál már, kik a szüleid, mekkora a vagyoned, mennyi van a bankszámlád, vagy milyen tisztséget töltesz be a gyülekezetben. Urunk szemében mindez nem számít, Ő olyannak lát bennünket, amilyenek vagyunk: bűnösöknek, akiknek megmentő kegyelemre van szükségük. Ő nem úgy lát bennünket, ahogy a világ lát, hiszen mi csak a külszint látjuk. Ő azonban mélyebbre tekint, és látja a teljes képet: *„Az ember azt nézi, ami a szeme előtt van, de az Úr azt nézi, ami a szívben van”* (1Sám 16:7). Nincsenek tehát különleges kiváltságaink.

A Biblia bizonyosságot tesz arról, hogy mindnyájan bűnben születünk és vétékben formáltattunk (lásd Zsolt 51:7). A bűn következtében vannak külső torzulásaink, különböző betegségeink, testi és értelmi fogyatékoságaink. Az orvosok számos ilyen betegséget meg tudnak gyógyítani, mert Isten tudást adott nekik ehhez. A Nagy Orvos azonban nem csak testiekben, nem csak az elmének, hanem lelkekben is gyógyulást tud nyújtani. Testi gyógyulásunk érdekében felépülést kell hoznia lelkünk számára is. A szívünkkel kezd, majd meggyógyítja fizikai és mentális problémáinkat is. Ehhez azonban hittel el kell fogadnunk, hogy Ő képes ezt megcselekedni. *„Hit nélkül pedig senki sem lehet kedves Isten előtt, mert aki az Istent keresi, annak hinnie kell, hogy ő van; és megjutalmazza azokat, akik őt keresik”* (Zsid 11:16). Sokan vannak, akik elnyomottnak, szomorúnak, csüggedtnek érzik magukat; számkivetettnek, mintha a társadalom aljához tartoznának. Ne nyugtalanodjék a ti szívetek, mert Jézus azért jött, hogy megmentse az elveszetteket, meggyógyítsa a betegeket,

vigasztalja a szomorú szívűeket, és megtérésre vezesse a bűnösöket. *„Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek”* (Lk 5:31). A Szentírás leírja, hogy *„sok megszállottat vittek hozzá, ő pedig szóval üzte ki a tisztátalan lelkeket, és minden beteget meggyógyított, hogy beteljesedjenek az Ézsaiás próféta által mondtak: »Erőtlenységünket ő vette el, és betegségeinket ő hordozta»”* (Mt 8:16-17). Milyen csodálatos biznyságtétel ez! Biztosak lehetünk abban, hogy Ő minden rendű-rangú embert meggyógyít, legyen akár gazdag, akár szegény, de még az olyan számkivetetteket is, mint a leprások.

„A Keleten ismert összes betegség közül a lepra volt a legfélelmetesebb. E gyógyíthatatlan, ragályos betegség és az áldozatain látható iszonyatos hatás a legbátrabbakat is félelemmel töltötte el. A zsidók azt tartották, hogy ez a betegség Isten büntetése. ...A ceremóniális törvény a leprást tisztátalannak tartotta. Amit csak érintett, tisztátalan lett. Lehelete megfertőzte a levegőt. A leprást kizárták az emberi településekről, mintha már meghalt volna. ...elkülönítették családjától... és csak a hozzá hasonló szerencsétlenekkel érintkezhetett. Köteles volt közhírré tenni saját nyomorúságát, ruháját megszagatni, és figyelmeztető jelet adni, hogy mindenki elmenekülhessen fertőző közelségéből” (A nagy Orvos lábnyomán, 40. old.)!

A Szentírás (Mk 1:40-42-ben) elmondja nekünk annak a leprásnak a történetét, aki könyörögve jött Jézushoz e szavakkal: *„Ha akarod, meg tudsz tisztítani”*. Ez a beteg hallotta a jó hírt Jézus szolgálatáról, és tudta, hogy a Megváltó senkit nem utasított el, aki hozzá fordult. Eltökéltte szívében, hogy bármily nehézségek árán is, de megkeresi Őt. Először elhitte, hogy Jézus képes meggyógyítani őt, majd bízott abban, hogy meg is fogja tenni. A hit erőt adott neki, és nem is gondolt másra, csak a gyógyulás reménységére. Szemét Jézusra emelte, mert elhatározta szívében, hogy csakis a Megváltó életadó erejébe fogja vetni bizodalját, aki meg tudja gyógyítani őt rettegett betegségéből, amely beleette magát halandó testébe. Hitt, és hite által meggyógyult. Mindnyájunknak adatott egy bizonyos mértékű hit, tőlünk függ, gyakoroljuk-e. Ezért hát, amikor Jézushoz jövünk, először hinnünk kell, hogy Ő a Megmentőnk, és megjutalmazza azokat, akik szorgalmasan keresik Őt. Mindazok, akik az Ő lábához borulnak, és hittel mondják: *„Uram, ha akarod, megtisztíthatsz”*, halani fogják a választ: *„Akarom. Tisztulj meg”* (Mt 8:2-3)!

Vannak időszakok, amikor annyira betegek vagyunk, és annyira erőt vesz rajtunk a betegség és szenvedés, hogy túl gyengék vagyunk ahhoz, hogy magunk keressük meg a Mestert. Ilyenkor a szeretteink közbenjárhatnak értünk, és buzgón kérhetik számunkra a gyógyulást. A Szentírás elmondja (Mt 9:2 szerint), hogy a benuulásban szenvedő férfit hogyan vitték barátai ágyával együtt Jézushoz. A tömeg olyan óriási volt, hogy nem tudtak bejutni a házba, de biztosak voltak abban, hogy ha odajutnak Jézushoz, a beteg meg fog gyógyulni. Nem engedték, hogy bármi is megakadályozza őket ebben. Ezért próbáltak többféle módon bejutni, de amikor rájöttek, hogy hagyományos módszerekkel nem megy, felmentek a ház tetejére, és a tetőn át engedték le a beteget. Amikor Jézus látta hitüket, és a beteg abbéli bizodalmit, hogy egyedül Ő tudja meggyógyítani, „... akkor áldotta meg először vágyakozó szívét a Megváltó életadó

kegyelme. Figyelte, hogyan növekszik a hit első megvilánása azzá a meggyőződésé, hogy Ő a bűnös egyedüli mentsvára. Látta, hogyan lesz a meggyőződés mind erősebb, ahogyan e férfi a színe elé törekszik. A Megváltó szavai zeneként hatoltak a szenvedő fülébe: *»Bízzál, fiam, megbocsáttattak bűneid.«* A kétségbeesés terhe legördül a beteg lelkéről, a megbocsátás békéje nyugszik meg rajta és árad szét az arcán. Eltűnt a testi fájdalom, egész lényé átváltozott. A tehetetlen gutaütött meggyógyult, a bűnös vétkező bocsánatban részesült” (*Jézus élete*, 216. oldal).

El tudsz képzelni ilyen barátokat magadnak, akik annyira aggódnak érted, hogy bármilyen hosszú utat képesek lennének megtenni érted? Olyan barátok, akik lemenni érted az árokba, ha ott vagy, és kihúznak onnan. Az ilyen emberekkel kell közösséget vállalnunk. A Biblia is írja: *»Senki se a maga hasznát nézze, hanem mindenki a másokét is«* (Fil 2:4); *»Egymás terhét hordozzátok«* (Gal 6:2). Azt egyikünk sem akarja, hogy amikor betegek vagyunk, vagy nehéz helyzetbe vagy körülmények közé kerülünk, és minden összeomlik körülöttünk, mindennek tetejébe még barátaink és szeretteink is csak süggesztő szavakkal és tettekkel támadjanak. Ilyenkor nem még több teherre, hanem bátorításra van szükségünk. Tehát, ha még barátaink is lefelé nyomnak, akkor feddjük meg őket Jézus nevében, tekintetünket pedig emeljük Jézusra. Ahogy az énekszerző is oly meghatóan fogalmazott:

„Emeld fel szemed Jézusra,
Nézd arcát, hogy mily tündöklő!
Közleében gondjaid oszlanak
Tőle árad az égi erő.”

Másrésről viszont vannak olyanok is, akik szeretnének bennünket továbbra is a bűnben, a körülmények és gyengeségek alatt roskadozva látni. Olyanok ők, akár a botránykövek: ahelyett, hogy velünk együtt örvendeznének gyógyulásunkon, panaszkodnak és morgolódnak, miképp egykor a farizeusok. Vigasztaljon azonban az a tény, hogy Jézus meg tud gyógyítani minden betegségből, ki tud hozni minden bűnös állapotból, és akit a Fiú megszabadít, valósággal szabad lesz.

Vannak életszakaszok, amikor hosszú időn át marcan-gol a bűn, vagy élünk áldatlan állapotok vagy nehéz körülmények között, de ahelyett, hogy elveszítenénk a reményt, kitarunk. Ott él szívünkben a remény, hogy egyszer el kell jönnie a gyógyulás napjának. Bár nem tudjuk, mikor, mégis bizonyosak vagyunk abban, hogy előbb-utóbb így lesz. Bizalmunk nem önmagunkban van, hiszen magunktól semmit sem cselekedhetünk. Éppen ellenkezőleg: bizalmunkat Megváltónkba és Urunkba, az igaz Jézus Krisztusba vetjük. A Biblia bizonyosságot tesz arról, hogy az Ő szava nem tér vissza üresen, hanem elvégzi munkáját. Tehát, ha Ő ezt mondja, akkor fogadjuk el, higgyünk benne, tart-sunk ki mellette, és el fogjuk érni. Lehet, hogy valameddig várunk kell a szabadításra, ezért türelmet kell gyakorolnunk. A Szentírás arról is beszél, mennyire erősíti az embert, ha vár az Úrra. *„De akik az Úrra várnak, erejük megújul...”* (Ézs

40:31 - a King James bibliafordítás alapján). Ha túl sokáig vagyunk rossz körülmények között, leromlott állapotban, akkor a társadalom számkivetettjei leszünk. Úgynevezett barátaink elhagynak, kizárnak a társas összejövetelekről, vendégségekből stb.

Lk 8:43 elmondja annak az asszonynak a történetét, aki 12 éven keresztül szenvedett vérfolyásban, minden pénzét az orvosokra és gyógyszerekre költötte, de hiába. Aztán hallott Jézusról, és tudta, hová indul legközelebb. Bízott a Megváltó szeretetében, és tudta, hogy Ő az egyetlen reménye a gyógyulásra. Elment hát, hogy találkozzon vele, de Jézus körül hatalmas tömeget talált. Szinte lehetetlen volt közel kerülni hozzá, arra meg még kisebb volt az esélye, hogy elmondhatja neki a baját. De ott élt a meggyőződés a szívében, hitte, hogy ha csak Jézus ruhájának szegélyét megérinti, már meg fog gyógyulni. Addig-addig toladott a tömegben, amíg karnyújtásnyira került Jézushoz, és végül sikerült megérintenie Jézus ruhájának szélét. Ekkor azonnal meggyógyult.

Időnként mi is nagyon elcsüggedünk és depresszióba zuhanunk, ha sok-sok éven át ugyanabban a nyomasztó helyzetben kell élnünk. János evangéliuma 5:2 egy olyan férfi történetét meséli el, aki már 38 éve beteg volt. Ennyi idő alatt már biztosan felhagyott a reménnyel, és a kétség mardosta szívét. Megkérdejelezte, van-e még remény a számára. Mindannyian értjük ezt, néhányan talán már át is éltünk hasonlót. Gondoljunk bele ennek a férfinak a helyzetébe, aki éppenséggel lehetne valamely jó barátunk, szomszédunk vagy rokonunk is. El tudjuk képzelni, mit érezhetett, mi minden fordult meg a fejében a hosszú harmincnégy év alatt? Ekkor történt, hogy Jézus arra járt, és a férfi megállította. Ne gondoljuk egy pillanatig sem, hogy Jézus véletlenül vette arra az irányt! Isten gondviseléséből elrendelt találkozás volt ez, hiszen a Megváltó mindig a maga idejében jelenik meg, és ennek a férfinak ekkor érkezett el a szabadulás napja. Jézus ismerte helyzetét, ezért a férfi hitére alapozva tette fel neki a kérdést: akar-e meggyógyulni. Valójában a betegnek volt szüksége arra, hogy felmérje, hol tart lelki értelemben, hiszen maga Jézus tudta, hogy meg akar gyógyulni. Hogyan válaszol a

Megváltónak? Te hogyan válaszolnál, ha a Nagy Orvos színe elé kerülnél?

Bizony, a beteg hite erőtlen volt, válaszában az útjában álló akadályokat hangsúlyozta. Ahelyett, hogy állhatatosan Jézusra és ígéreteire tekintett volna, a problémákra összpontosított, és nem volt tudatában annak a ténynek, hogy a víz, aminek megmozdulására várt, éppen az Élő Vizek Forrásától kapja gyógyító erejét, aki épp most beszél vele. Bátorítalak titeket, testvéreim, bármilyen helyzetben, körülmények között vagytok, bármilyen betegséggel vagy hiányossággal találjátok magatokat szembe, ne nyugtalanodjék a szívetek, mert hatalmas Isten szolgálunk, akit megérint gyengeségünk érzete. Ő hallja gyermekei kiáltását, és mindig gondoskodik szükségleteinkről, ezért emeljük rá a tekintetünket! Kapaszkodjunk erősen ígéreteibe, mert azok bizonyosak, és élünk szavai által, mert azok igazak. Sátán, „a hazugság atyja” elveti elménkbe a kétely és hitetlenség magvait, amik gyengítik hitünket, apasztják a reményt. De van remény, és nem találunk enyhülést, amíg meg nem térünk lelkünk gyógyítójához. Az a békesség, amit egyedül Ő adhat, erő lesz elménknek, egészség a testünknek. Jézus azért jött, hogy a Sátán munkáit lerontsa. Őbenne élet van, és így biztat Bennünket: „*En azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek*” (Jn 10:10).

Lukács 7:1-16 leírása Megváltónk több csodájáról szól.

A százados nagyon fontos ember volt Rómában. A zsidó vezetők is tisztelték, hiszen épített nekik egy zsinagógát. Tiszteletet tanúsított Isten szolgálata iránt, és jóindulattal viseltetett a zsidók mint Isten gyermekei irányában is. Méltatlannak érezte magát ahhoz, hogy a Megváltó színe elé járuljon, ezért a zsidó vezetőkre bízta, hogy kérjék Jézustól szolgája meggyógyítását. A százados nem kérdőjelezte meg Jézus hatalmát. Arra sem kérte, hogy menjen el személyesen, és úgy tegyen csodát. „*Csak egy szót szólj - mondta -, és meggyógyul a szolgám*” (Mt 8:8). A százados szolgája bénán feküdt, és már halálán volt. Jézus csodálta a százados hitét, és mestere hite szerint meggyógyította a szolgát (lásd *Jézus élete*, 260. oldal).

Lukács 18:35 a vak koldusról szól, akit szintén Jézus gyógyított meg. Jézus nem törődik azzal, ki vagy, sem azzal, hogy hol élsz, hiszen örökkévaló szeretettel szeret mindenkit. Még a koldusok is megtapasztalták jóindulatát. Időnként fel kell emelnünk szavunkat Teremtőnkhez és Üdvözítőnkhez, mert csak Ő tud megszabadítani minket romlott, bűnös életünkből. Ha mások megpróbálnak elhallgattatni, hogy ne közeledjünk a kegyelem királyi székéhez, még hangosabban kell kiáltanunk. Képzeld el, hogy fizikai értelemben vakok vagyunk, nem látunk semmit, teljes körülöttünk a sötétség. Ennek a ténynek önmagában is erősítenie kell a hitünket, hiszen mások jóindulatától és a természet elemeitől függünk. És hogy a helyzet még rosszabb legyen, magányos életre vagyunk kárthatva, és mások alamizsnáiból élünk. Lukács beszél nekünk a vak koldusról, aki hallotta, hogy Jézus a közelben van. Ő, hogy fellelkesülhetett! Jézus híre külföldön is elterjedt, így a vak Bartimeus is hallhatott Jézus minden csodájáról és gyógyításáról, amit másokért tett. Nos, neki ahhoz is bizalomra volt szüksége, hogy elhiggye: Jézus a közelben van, hiszen nem látott semmit. Hite készítette a felkiáltásra: „*Dávidnak Fia, könyörül rajtam!*” Ahogy az lenni szokott, ott is voltak emberek, akik el

akarták venni örömét, el akarták hallgattatni kiáltását, hogy ne legyen reménye a gyógyulásra. De ő nem engedte, hogy bárki vagy bármi is útjába álljon, és bár ekkor Jézus még nem hallotta, ő nem veszítette el hitét, hanem még hangosabban kiáltott. A Nagy Orvos meggyógyítja a betegeket, meghallgatja gyermekei kiáltását, és mindig kielégíti szükségleteiket. Jézus ismerte a férfi helyzetét, ezért miután megparancsolta, hogy hozzák őt hozzá, megkérdezte, mi a kérése. A Megváltó tudta, hogy meg akar gyógyulni, de azt szerette volna, ha a férfi gyakorolja hitét, mert először bűnbeteg lelkét akarta meggyógyítani. Ő, micsoda hittel válaszolt Bartimeus: „*Mester, hogy lássak!*” Jézus meggyógyította őt: azonnal visszanyerte a látását, és dicsőítette Istent. Ő azért vitt a világba, hogy megmentsen mindenkit, aki hisz benne és elfogadja Őt. Nem vagyunk többé idegenek, hanem Isten gyermekei, és mint ilyenek „örökösei Istennek, és örökostársai Krisztusnak” (Róm 8:17).

Jézus nem személyválogató. Mindegy, hogy ügyvéd valaki, vagy orvos, esetleg könyvelő, akik a társadalom felső rétegéhez tartoznak, esetleg portás, bejárónő, vagy köztisztviselési alkalmazott az alsóbb rétegből. Lehet, hogy szeretteid és barátaid körében élsz; lehet, hogy te vagy a társaság középpontja; de lehet, hogy lekezelőn bánnak veled és átnéznek rajtad, úgyanyira, hogy számkivetettnek érzed magad - akárhogy is állsz, nyújtsd vigaszt az a tény, hogy Jézus szemében minden ember lelke egyformán értékes. Nála van az életadó erő, és még most is, amikor közbenjár értünk a mennyei szentélyben, ugyanolyan hatalma van, mint volt földi szolgálata során.

Ő meggyógyít minden betegséget, bárki is jön hozzá - szegény vagy gazdag. Ő nem nézi az életkort, a rangot, a nemzetiséget, a børszint, a hitvallást, a vallási előjogokat vagy a társadalmi állást. Mindenkit meghív, hogy jöjjön hozzá, és éljen. „*Aki hisz Őbenne, nem szegyenül meg. Nincs különbség zsidó és görög között...*” (Róm 10:11-12). „*Találkozik a gazdag a szegénnyel: mindegyiket az Úr alkotta*” (Péld 22:2). „*Aki segítségül hívja az Úr nevét, üdvözülni*” (Róm 10:13). Itt nincsenek kedvencek, mert az Úrnál nincs személyválogatás. □

Megbeszélendő kérdések

1. Ha Jézus tudja, mire van szükségünk, miért kell mégis kérnünk?
2. Ha Jézus meggyógyít minket, miért szenvedünk még mindig?
3. Hogyan lehet szüntelenül imádkozni?
4. Minden imánkra válaszol Isten?

Ez botrány!

Központi gondolat: *A lábmosás kulturális és lelki jelentősége*

Bibliaszöveg: János evangéliuma 13:1-17

Pillantsatok be egy kicsit az életembe: szombat reggel van. Többször is átaludtam az ébresztőóra csörgését, úgyhogy most egyszerre próbálok zuhanyozni, öltözködni, reggelizni és fogat mosni. Túl gyorsan hajtok a gyülekezet felé, a visszapillantó tükrömben igazgatom a hajamat, berohanok a gyülekezetbe és elfoglalom a helyem a zenekari próbán. A zenedarabok közötti pici szünetben belesandítok az aznapi programfüzetbe, mire még izgatottabb leszek. Elfelejtettem, hogy ma úrvacsora van. Azt gondoljátok, amiatt aggódom, hogy nem készültem fel lelkileg az alkalomra. De nem így van: valójában a lábamra gondolok. A körmeimre ráférne egy kis vágás és alakítás, a sarkamon pedig a nyári strandolás miatt még mindig hámlik a bőr. És jaj, szörnyűség, lyukas zokni van rajtam! Eltéveszttem a hangot, mert azon gondolkodom, milyen mentségeket hozhatok majd fel, hogy ne kelljen részt vennem a lábmosás szertartásában.

Most képzeljük el egy némileg eltérő színt. Csütörtök este van. A nap nagy részét olyan időben gyalogoltuk át, ami kikészítené a légkondicionálókat, és mivel nincs nálunk dezodor, egyikünk sem valami jó illatú. A „praktikus” elől nyitott bórsaru miatt olyan a lábunk, amiről minden pedikűrös álmodik: hólyagok, bőrkeményedések, benőtt körmök. Az út, amin járunk, könnyen összetéveszthető egy szemétdombbal, egy kanálissal vagy egy hatalmas hőrcsőg porfürdőjével. Amikor este megérkezünk a kibérelt szobába, leghőbb vágyunk, hogy megmossuk a lábunkat.

Rendben, most vissza a jelenbe. Hadd magyarázzam el a lábmosás szertartásának hátterét - ahogy akkor létezett, mielőtt Jézus feje tetejére állította az egész gyakorlatot. Egy olyan helyzetben, amiben Jézus és tanítványai éppen voltak, elvárható volt, hogy a háziak egyik szolgálója megmossa a vendégek lábát, mielőtt ételhez nyúlhatnak. Koszos lábbal étkezni egy zsidó számára azt jelentette, hogy ceremonális értelemben tisztátalanná válik. Olyan szokás volt ez tehát, ami a társadalmi alá- és fölérendeltség fenntartására szolgált, tehát, a legalacsonyabb rendű személynek - ha lehet, egy pogány szolgának - kellett volna megmosnia a többiek büzlő, koszos, kerges lábát. Ilyen résztvevő nem volt Jézus és tanítványai titkos vacsoráján, ezért Jézus vállalta a legalacsonyabb rangú személy szerepét.

Ezért volt Jézus tette olyan botrányos, zavaró és kínos minden jelenlévő számára. Vizsgáljuk meg még alaposab-

ban a történetek hátterét! Senki sem tett semmilyen megjegyzést vagy javaslatot a lábmosás problémájára, ámbr a helyzet azt kívánta volna, hogy mindenki mossa meg a saját lábát, vagy hogy a legalacsonyabb rangú tanítvány vállalja el a feladatot. Ellen White többet is feltár nekünk a helyzetről a *Jézus élete* című könyvben, mert megemlíti azt a tényt, hogy a tanítványok aznap délután a csoportban elfoglalt helyekről vitatkoztak, és mindenki az első helyért versengett. Ezután ezt mondja: „Sértett hiúságukból kifolyólag azonban a tanítványok egyike sem vállalkozott arra, hogy betöltse a szolga szerepét. Mindegyikük közömbösséget tanúsított, mintha nem lettek volna tudatában annak, hogy van valami feladat a számukra, amelyet valamelyiküknek el kell végeznie. Hallgatásukkal azt nyilvánították ki, hogy nem voltak hajlandók megalázni magukat ennek a szolgálatnak az elvégzésével” (550. old.).

Egy kis költői szabadsággal élve: ez a vacsora módfelett feszélyező lehetett mindenki számára. Talán Péter jelentősegteljesen Bertalanra nézett, aki iszonyodva sandított az asztalra, majd Tamás irányába, aki kétségtelenül Tadeusra várt, hogy majd ő vállalja a feladatot. Jézus pedig ott ül az asztalfőn, és megtört szívvel szemléli a közjátékot, hiszen tudja, hogy már csak néhány napja van hátra a földön, és tanítványai úgy tűnik, még mindig nem tanultak meg semmit. Telik-múlik az idő, Jézus vár, a vacsora ideje csak húzódik, minden tanítványnak megadja az esélyt, hogy önmagát megalázva elvégezze a szolgálai feladatot, de tanítványai sorban nemet mondanak a gondolatra, hogy elvállalják a szolga szerepét, és a másikká várnak.

Végül Jézus feláll. A tanítványok azt gondolják, hívni akarja a házigazdát, hogy küldjön nekik egy szolgát, aki elvégzi a lábmosás feladatát. Nem, nem lehet, hogy a vi-zeskorsóhoz megy. Az nem lehet, hogy Jézus, akinek lába elé néhány nappal korábban az emberek odaterítették ruháikat, most leveti a felsőruháját! Lehetetlen, hogy azok a kezek, amelyek leprásokat gyógyítottak, halottakat támasztottak, mértani pontossággal felhelyezték a csillagokat az égboltra, most a száraz, kerges lábokról mossák az út porát! Ellen White szavait idézve: „Jézusnak ez a tevékenysége kinyitotta a tanítványok szemét. Keserű szégyen és megaláztatás töltötte be szívüket. Megértették a szavakkal ki nem mondott dorgálást, és teljesen új fényben látták meg magukat” (551. old.).

Hogy visszakanyarodjam saját történetemhez, amivel kezdtem ezt a tanulmányt, szeretném megvizsgálni, mi a lábmosás jelentősége ma. A világ különböző részein más-más hagyományok és magyarázatok fűződnek ehhez a szertartáshoz. Egyes közösségekben a gyülekezeten belüli nézeteltérések elrendezésének alkalmaként tartják számon a lábmosást. Máshol kicsit korszerűsítették a gondolatot, és megmosás helyett testápoló krémot masszíroznak testvéreik lábába. Néhol pedig úgy tűnik, az írás-magyarázók új nemzedéke felfedezte, hogy az „úrvacsorai szombat” így is értelmezhető: „Látogassunk meg egy másik gyülekezetet szombaton”. Mi az az úrvacsorában, amittől az emberek annyira kényelmetlenül érzik magukat, hogy nem is akarnak gyülekezetbe menni az úrvacsora napján? Lehet, hogy az angolszász embereknek tényleg nagyon alacsony a tűrőhatárunk, a jelentéktelen dolgoktól is képesek zavarba jönni, mint ahogyan azt más nemzetek tartják róluk. Vagy az is lehet, hogy csak félreértjük a lábmosás hagyományának lényegét.

A 13. fejezet legelején János apostol kijelenti: „*Jézus jól tudva, hogy eljött az ő órája, amelyben át kell mennie e világból az Atyához, jóllehet szerette övét e világban, szerette őket mindvégig*”. Az alázatnak és a szeretetnek ez a megnyilvánulása volt Jézus búcsúajándéka tanítványainak és nekünk. Ha a tanítványok előre rájöttek volna, mire készül a Mester, és kimentették volna magukat, hogy előkészítsék lábukat egy ilyen nagy megtiszteltetésre, akkor a „szolgálat” egyrészt szükségtelenné vált volna, másrészt meg is hiúsul.

Amikor a lábam állapota miatt kínosan éreztem magam, nem gondoltam át a mi „tisztá” szertartásunk és az eredeti esemény közötti különbséget. Nem gondoltam arra, hogy miközben én amiatt aggódom, hogy esetleg egy vendéggel kell lábat mosnom, a tanítványoknak azzal a ténynyel kellett valahogy kiegyezniük, hogy Mesterük szolgálja őket. Ha én nem bírom elviselni a gondolatot, hogy a szombatiskola-vezetőm lássa nem igazán tökéletes lábamat, akkor vajon képes vagyok-e arra, hogy őszintén és valóságosan megnyissam szívemet Istennek? Tudom, hogy ha a párom a lábmosáskor belelátna lelkiismeretembe, rájönne, hogy ápolatlan körmeim miatt kellene a legkevésbé aggódnom. Gyülekezeti tapasztalataim szerint a képmutatás a szépen gondozott körmökkel kezdődik, és önmagunk tökéletesként való bemutatásával végződik. Ha nem a tökéletes, akkor legalább jellemünk javított, cenzúrázott változatát próbáljuk mutatni. A gyülekezet már nem egy kórházra, hanem egy dívatbemutató kifutójára hasonlít.

Ha nem tudunk őszinték lenni testvéreinkkel, hogy remélhetjük, hogy tökéletes Teremtő Istenünk színe előtt megállhatunk? Próbáljuk elrejtteni jelképes lábunkat, és a lehető legnagyobb titokban letörölni róla legostobább bűneink szennyét? Vagy Péterhez hasonlóan azonnal elutasítjuk Isten felénk irányuló szolgálatát? Talán hallottátok már azt a mondást, hogy ha nem vagyunk hajlandók valódi természetünket feltárni Isten előtt, akkor megkérdőjelezzük, van-e hatalma elfogadni, szeretni és megmenteni

bennünket. Ki merem jelenteni, hogy amikor így gondolok-dunk, nem fogadjuk el lenyűgöző alázatát és mérhetetlen kegyelmét sem. Hasonlóképpen, ha frissen mosott lábbal ülünk oda a lábmosáshoz, becsapjuk testvérünket, hiszen így szükségtelenül szolgál.

Ellen White így ír a *Pastoral Ministry* [Lelkeszi szolgálat] című könyvben: „E szolgálat célja az, hogy emlékeztünkbe idézze Urunk alázatosságát, és azokat a leckéket, amelyeket tanítványai lábának megmosása által akart tanítani. Az emberben ott van a hajlam, hogy magasabbra értékelje magát testvérénél, önmagáért dolgozzon, önmagának szolgáljon, és a legnagyobb pozícióra törekedjen; így a semmiségekből gonosz feltételezések származnak, míg végül megkeseredik a lélek. Az úrvacsorát megelőző szertartás arra jó, hogy a félreértések tisztázódjanak, az embert kihozza az önzés állapotából, lerántsa az önfelmagasztalás magaslatáról olyan alacsony sorra, hogy meg tudja mosni testvére lábát.” Földi kapcsolatainkban és lelki közösségben is nagyon fontos gyakorolnunk a nyitottságot. Alázatot kíván meg tőlünk és másoktól is, hogy nyíltan beszéljünk bukásainkról, az általunk kitaposott ösvényekről, azokról az esetekről, amikor próbáltuk lerövidíteni az utat, a zűrzavaros helyzetekről, amikbe belekeveredtünk. Mindez a hallgatót is arra indítja, hogy alázatosan válaszoljon, és ne ítéljen el, vagy kárhoztasson bennünket. Mindezek miatt, Jézus akkor magasztaltatik fel a leginkább, amikor a legmélyebben vagyunk, mert ezek azok a pillanatok, amikor valóban elfogadjuk, hogy értünk hozott áldozata szükséges volt, és világosan látjuk, hogy szükségünk van egy Megváltóra. Pál apostol ezt írja a korinthusiakhoz írt második levélben: „*Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz. «Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem...»*” (2Kor 12:9). Bár úgy tűnik, mintha ez a kijelentés nagyon szélsőséges válasz lenne Isten megmentő hatalmára, azt hiszem, alapjában véve egy nagyon forradalmi gondolat ez. Ha azonban a legmesszebbmenőkig gyakorolnánk az őszinteséget, az egészen új távlatokat nyitna nekünk, adventistáknak a gyülekezet, a közösség fogalmának és Istennel való kapcsolatunk megértésében.

Talán itt van az ideje, hogy rámutassunk valamire a ma tanulmányozott igeszakasz szöveggörnyezetében. János evangéliuma 13. fejezetében csak az 1-17-ig terjedő verset olvastuk, de ha egészen végigolvassuk a fejezetet, akkor felfedezhetjük, hogy Jézus megjövendölte Júdás árulását és Péter tagadását, közvetlen utánán, hogy megmosta lábukat. Jézus nemcsak, hogy példát adott tanítványainak az igazi alázatról és szolgálatról, hanem tette mindezt annak tudatában, hogy legtöbbjük néhány órán belül el fogja mindezt felejtetni. Ellen White elmondja, hogy Júdás ekkor döntötte el véglegesen, hogy elárulja Jézust a farizeusoknak, amikor látta Jézus csodálatos alázatosságát. Így írja le a helyzetet: „Júdás most Krisztusnak azon a cselekedetén sértődött meg, hogy megmosta tanítványai lábát. Azt gondolta, hogy ha ennyire meg tudja alázni magát, akkor nem lehet Izrael királya. A világi

**...ha nem vagyunk hajlandók
valódi természetünket feltárni Isten
előtt, akkor megkérdőjelezzük,
van-e hatalma elfogadni, szeretni
és megmenteni bennünket.**

elismerés és megbecsülés minden reménysége, hogy egy ideiglenes királyságban része lehetne, hirtelen szertefoszlott. Júdás a látottak alapján meggyőződött, hogy Krisztus követésével valójában semmit sem nyerhet. Miután látta, hogy Krisztus lealacsonyította magát, megerősödött abbéli szándékában, hogy elárulja Őt, és becsapottnak vallotta magát” (Jézus élete, 552. old.). Jézus annak teljes tudatában mosta meg tanítványai lábát, hogy szégyen, félreértés és kárhozzátás vár rá.

Mi adott Jézusnak bátorságot ahhoz, hogy ennyire eltérjen az emberek minden elvárásától? A válasz a történet bevezetőjében található. A 3. vers ezt írja: „Jézus jól tudva, hogy az Atya mindent kezébe adott, és hogy az Istentől jött, és az Istenhez megy” - és a 4. vers így folytatódik: „felkelt a vacsorától...” János itt arra utal, hogy Jézus azért tudott annyira másként viselkedni, mint a világ, mert biztos volt abban, hogy mi a pozíciója Isten országában. Biztonságérzete abból a tudatból táplálkozott, hogy Isten szereti Őt, nem pedig tanítványai szeszélyes értékeléséből, vagy az egy héttel korábban még őt ujjongva köszöntő ember-tömeg látványából. Isten szeretetének védőburkában Jézus rettenthetetlen bátorsággal tudta letörni a társadalmi szokások korlátait, alázatosan megmosni tanítványai lábát, és irgalommal szolgálni azokat, akik hamarosan megtagadják Őt.

Jézus lábmosási szertartása nem csak az egymás iránti hozzáállásra ad példát, hanem arra is felszabadít, hogy bátran szolgáljunk mások szemében végtelen módon is. Ha Jézus cselekedetében meglátjuk magának Istennek a jellemét, akkor megtanuljuk Isten karjának oltalmában a bizalmat ápolni. Istenben bízva teljes elménkből, felszabadulunk a valódi alázatra. A Római levél 12. fejezetének alapján elmondhatjuk: Isten kegyelmét, alázatát és szeretetét szemlélve megtanuljuk, hogy ezek a tulajdonságok szükségszerűen maguk után vonják helyes önértékelésünk kialakulását, aminek következtében felajánljuk testünket élő eszközként arra, hogy Isten jellemét tükrözzük mások felé.

Mit jelent ez a gyülekezet számára? Újfajta szemléletmódot, újfajta közösségi célt. Azt jelenti, hogy tevékenyen keressük az új lehetőségeket, hogyan szolgálhatnánk Királyunkat gyülekezeteinkben és lakókörnyezetünkben. Felhagyunk az egyházpolitikával, az ellenérzéseinkkel,

a tantételtbeli különbségkeresésekkel, és alázatosan tanuljuk együtt, hogyan kell szeretni. Ahogy Jézus mondja János evangéliuma 13. fejezetének végén: „Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást! Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást” (34. vers). Még azt a testvéremet is, akinek nem olyan illatos a lába. □

Megbeszélendő kérdések

1. A felolvasás megemlíti néhány egymással – látszólag – ellentétes fogalmat: alázat és felmagasztalás, erő a gyengeségben, szeretet és árulás. Jézus tettei hogyan változtatták meg az ezekkel az ellentétpárokkal kapcsolatos felfogásunkat?
2. Ha Jézus ma, 2007-ben élne a te lakóhelyeden, mit tenne a lábmosás helyett, hogy megmutassa „szeretetének teljességét”?
3. Látjuk, mennyire eltérő módon reagáltak a tanítványok a szeretet és az alázat megnyilvánulására. Személyesen, vagy az ifjúsági csoporttal együtt milyen szolgálatot tudnál felajánlani a gyülekezet más tagjainak? Ők hogyan válaszolnának?
4. Néha nehéz elfogadni mások kedves és szívélyes tetteit. Hogyan tehetjük ezt meg, miközben mi is szeretettel viszonyulunk hozzájuk? A gyakorlatban hogyan őrizhetjük meg alázatunkat, ha egy egész csoport alázatos emberrel találjuk szembe magunkat?
5. Hogyan változnának meg a bevett szokások, hagyományok, lényegesnek tartott dolgok, ha hirtelen a szeretet, kegyelem, alázat és szolgálat válna a gyülekezet alapelvévé? Milyen gyakorlatok, hagyományok és fontosnak tartott dolgok maradnának meg?

Let's Talk!

**Fiatalok
kérdéznek,
az Unióelnök
válaszol**

Let's talk – a Generál Konferencia által elindított fórum mintájára a Magyar Unió elnöksége is párbeszédet kezdeményez a 35 évnél fiatalabb, adventista kötődésű fiatalokkal. Ha az egyház életét, működését, vagy akár személyes keresztyén életedet érintő kérdésed van, keresd fel te is bátran a magyar Let's talk fórumot (www.ifiinfo.hu), és az unió elnöke válaszol neked.

A Golgota

Központi gondolat: *A legmagasabb ár*

Bibliaszöveg: Lukács evangéliuma 22-24 fejj.; Márk evangéliuma 14:32-72; Máté evangéliuma 26:47-75; 27-28. fejj., János evangéliuma 18-20. fejj.

Nehéz úgy a bírósági tárgyaláson részt venni, hogy valamennyi bizonyíték ellenünk vall. Országunk büszke jogrendjére, amely az egyén szabadságára épül: mindenkit megillet az ártatlanság védelme, amíg rá nem bizonyítják az ellenkezőjét. Amikor viszont minden bizonyíték egyértelműen ellenünk szól, nehéz ártatlannak látszani. Akkor viszont bűnösök vagyunk, még ha nem is kerül sor kihallgatásra: „bűnösök, mielőtt ártatlannak bizonyultunk volna”.

Velem történt már ilyen. Közlekedési szabálysértést követtem el. Gyorsabban vezettem, mint az őrangyalok, annyira azonban nem gyorsan, hogy a radar elől megszökhettem volna. Ott volt a fényképes bizonyíték. Bűnös voltam, mielőtt ártatlannak bizonyulhattam volna. Nem volt közbenjáró a békebíró és énközöttem, csak egy bírósági írnok, aki igen alaposan ismerte a törvényeket. *(Nagy-Britanniában a rendőri/békebírói ítélőszék az, ahol a jelentéktelen, kevésbé súlyos vétségeket rendezik, és a bírósági írnok az a jogi szakértő, aki megfelelően tanácsolja a békebírókat.)* - Maga miért van itt? - vallatott az írnokasszony. - Megszegte a törvényt, nem? A büntetési tétel 70 font. Szabálysértést követett el. Ugye látta a fényképes bizonyítékot? Akkor miért van itt? Fizesse ki a bírságot és kész!

Csak azt mondta, amit mondania kellett, és a testtartása is egészen kifejező volt. Semmi tartózkodás: a kegyelem szemernyi jele nélkül vágta hozzám a paragrafusokat - pedig tudta, hogy lelkes vagyok! (Sőt azon tűnődtem, bizonyára van valami baja a lelkesekkel.) A fényképes bizonyíték elegendő volt számára - elítélt bűnös voltam.

Ostobának és együgyűnek éreztem magam a pöttöm asszonnyal szemben. Mire befejezte mondandóját, sudár termetem semmivé zsugorodott az ő csepp alakja előtt. Arca mintha egyetlen nagy paragrafus lett volna, én pedig teljesen védtelen voltam. Ha a békebíró meg nem szólal, bizonyára az akasztófára kerülök. - Van valami hozzáfűznivalója? - kérdezte. Ez olyan volt számomra, mint egy friss fuvallat! Csak annyit jegyeztem meg, hogy kifizetem a büntetést.

Ez a tapasztalat jól példázza azt, hogyan áll meg az ember Isten ítélőszéke előtt. Téged és engem az ősellenség, Sátán vádol olyan bűnökkel, amelyek miatt megérdemeljük a halálbüntetést. Mindenki elmondhatja önmagáról, hogy bűnös, hogy „*bűnben születtem, anyám vétekben fogant engem*” (Zsolt 51:7). Állapotunk büntetése pedig a halál -

az Istentől való örök elszakadás, az örök kárhozat. Bűnlajstromunkkal szemben kell-e Istennek bármit is mondani? Nos, Isten mondanivalója úgy érkezik, mint a friss szellő, mert az nem más, mint maga Jézus Krisztus. Amikor azt mondtam a békebíróknak: „Ki kell fizetnem a büntetést”, akkor a gyorshajtásért kapott csekkéről beszéltem. Amikor Isten azt mondja: „*Én kifizettem az árat*”, akkor az elképzelhető legnagyobb árról beszél, amit Jézus fizetett ki a Golgotán, hogy mindenkit megszabadítson.

Sátán vádjaira a Golgota a válasz. A Golgota menti meg az embert a halálbüntetéstől. A Golgota ad szabadságot. A Golgota az ára bűnünk megbocsátásának. De miért a Golgota? Miért a Golgota jelenti az elképzelhető legnagyobb árat?

A Golgota férfia

A Golgota egyszerűen a kereszten megfeszített Isten Fia miatt jelenti az elképzelhető legnagyobb árat. Ő Jézus Krisztus, az élő Isten Fia. Isten Krisztusban békéltette meg magával a világot (2Kor 5:19). „*Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk*” (2Kor 5:21). Jézus az Isten-ember. Csak az emberről lett Isten menthette meg az embert. Csak maga a Teremtő alkalmas arra, hogy megváltsa teremtményeit. Ezért lett testté az Ige és lakozott közöttünk, telve kegyelemmel és igazsággal (Jn 1:14). Ezt egy angyal, egy teremtett lény sem tehette meg. Az Istennek emberré kellett lennie, és nevezték Őt Jézus Krisztusnak. Csak Ő, aki ismerte Isten szeretetének magasságát és mélységét, tudta véghezvinni megváltásunkat.

De legyünk tudatában annak is, hogy maga Isten döntött úgy, hogy Jézus által fog megmenteni bennünket. Jézus döntött úgy, hogy életét váltásául adja értünk. Nem volt kötelező ezt megtennie. Nem csak úgy passzív megadással veszítette el életét, mint akinek nincs hatalma. Cselekvően áldozta fel életét.

Az első világháború idején egy fiatal francia katona súlyosan megsebesült. Karja olyan mértékig széttroncsolódott, hogy amputálni kellett. Nagyon jó kiállítású fiatalember volt, és a sebészt nagyon lesújtotta, hogy az ifjúnak fél karral kell leélnie az életét. Ezért ott ült az ágya mellett, hogy amikor a beteg magához tér, ő maga közölje vele a szomorú hírt. Amint a fiatal fiú kinyitotta a szemét, a sebész így szólt hozzá:

- Szomorúan kell tudatnom önnel, hogy elveszítette az egyik karját.

- Uram - válaszolta a katona -, nem elveszítettem a karomat, hanem odaadtam. Odaadtam Franciaországért.

Értitek a lényegét? Jézus nem elveszítette az életét, hanem odaadta! Amikor elvitték Pilátus udvarából Heródeshez, majd vissza, Jézus nem csak tehetetlenül sodródott a körülmények forgatagával, amiből ne tudott volna szabadulni. Isten az Ő prófétáján keresztül elmondta, hogy Jézus hívhatott volna akár tízezer angyalt is, hogy megmentsék az életét. Nem, Ő nem elveszítette, hanem odaadta az életét. A keresztet nem csak úgy rálókték: Jézus készségesen elfogadta azt, érted és értem!

Ez volt a létező legnagyobb ár, habár neki nem fizetett senki ezért. Vannak dolgok, amiket pénzen nem lehet megvásárolni.

Pénzen vehetünk ágyat, de alvást nem; kalapácsot igen, de ácsot nem; tárgyakat igen, de barátokat nem; játékot igen, de a gyermek boldogságát nem; tollat és papírt igen, de íróat nem; házat igen, de otthont nem; esküvői szertartást igen, de békességet nem; festményeket igen, de festőt nem; szemüveget igen, de látást nem; székot igen, de pihenést nem; számítógépet igen, de bölcsességet nem; zászlót igen, de hazaszeretetet nem; fegyvert igen, de katonát nem; könyvet igen, de tudást nem; bármilyen gépet igen, de hozzá való gyakorlatot nem; nevet igen, de emberiséget nem; egyházat igen, de vallást nem; oltárt igen, de megváltást nem; keresztet igen, de Megváltót nem.

Vannak dolgok, amiket nem lehet pénzen megvásárolni. Pénzen nem vehetünk szeretetet. A szereteten nincs árcédula. Ha valaki feláldozza az életét valaki másért, az az elképzelhető legnagyobb ár. Pénzen nem vásárolhatunk Megváltót sem. Jézus, az Isten-ember teszi tehát olyan értékessé a golgotai keresztet.

Milyen képed van ma Jézusról? Olyan gyakran képzeljük el Jézust a kereszttel nélkül! Elképzeljük Őt a sebhegyekkel a kezén. Jobban tetszik Jézus úgy, mint egy nagy testvér, vagy akár egy nagybácsi, semmint a Golgotán megfeszített Jézus.

De tudad-e, hogy minél többet tanulmányozzuk Jézus életét a kereszttel fényében, és minél többet elmélkedünk

erről, annál inkább látjuk, hogyan kapcsolódik össze a kegyelem, a szelídség és megbocsátás a jogossággal és igazságossággal? Hogy minél többet járunk és beszélgetünk Jézussal, akinek friss sebhelyek vannak a kezén, annál könnyebb lesz Őt úgy látni, mint aki meghalt helyettünk, aki meghalt azért, hogy bennünket megmenten; annál jobban fogunk bízni abban, hogy az Ő áldozata érdemeiért igazulunk meg? A Golgota kereszttjén függő Jézus - és nem a bölcsőben ringatózó vagy a sírban nyugvó Jézus - ad nekünk, bűnösöknek mindig egy újabb esélyt.

Barátom, ha bármikor attól félsz, hogy elveszel, hogy Jézus nem szeret téged, tekintsz fel a Golgotára! Jézus így szól hozzád: „*En vagyok... az élő: halott voltam, de íme, élek örökkön-örökké*” (Jel 1:18). Továbbá, amikor bizonyosságot teszünk róla, így bátorít: „*Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig*” (Mt 28:20).

A Golgota tehát azért különbözik minden más helytől, mert ott függött a kereszten Jézus Krisztus.

A Golgota kereszttje

A Golgota azért jelenti az elképzelhető legnagyobb árat, mert ott állt Jézus kereszttje. „A keresztt az egyetlen létra, amely elég magas ahhoz, hogy felérjen a menny küszöbéig.” „A keresztt az egyetlen kulcs, amely kinyitja az ember bilincsének zárját.”

John Bolton rendőrtiszt, miközben egy elítéltet átvitt a fegyházból a kihallgatásra, ahol majd fegyveres rablás kísérletével vádolják meg, egy

kereszttet vett észre a rab nyakában. Mivel tudta, hogy a férfi nem vallásos, közelebbről is megnézte a kereszttet. A rab ekkor megpróbálta eltakarni a keresztt tetején kiálló kis részt. Amikor a rendőr kérdőre vonta, hogy mi az, magyarázkodni kezdett, hogy szerencsehozó talizmán, amit úgy terveztek, hogy kokainszívó eszköznek tűnjön. Bolton azonban gyanút fogott, mert a kis tárgy inkább bilincskulcsnak látszott. E felfedezés nyomán lelepleztek egy titkos szervezkedést a kanadai Ontarióban. A rabok mind ilyen keresztt alakú kulcsokat próbáltak készíteni.

Barátaim! Lehet, hogy emberek megpróbáltak olyan kereszttet gyártani, amiknek a segítségével megszabadulhatnak, de csak egyetlen keresztt van, ami valódi szabadulást nyújt; ami felszabadítja őket a törvény bilincseiből és annak kárhóztatása alól, és ez a keresztt a Golgota kereszttje! Sajnos nagyon sokan jobban törődnek külső szabadságukkal, mint lelkük szabadságával. Akár külső, akár belső börtönről legyen is szó, minden embernek szüksége van a kereszttre, amely megszabadít minket.

Magasra kell emelnünk a kereszttet. Vissza kell helyeznünk a kereszttet oda, ahová való. Nem arról beszélünk, hogy a nyakunkba vagy rózsafüzérre tegyük, nem is, hogy a gyülekezetet díszítsük vele. Csak arról, hogy a kereszttet újra a magasba kell emelni: „A szőlomokra, hogy emeljünk kereszttet a piactér közepén, és a templomok csúcsain, én azt mondom, hogy Jézust nem egy katedrálisban, két gertya közt feszítették meg, hanem egy keresztt, két lator között, egy város szemétdombján; egy olyan politikailag

sokszínű, kozmopolita városban, hogy héberül, latinul és görögül is meg kellett fogalmazniuk a feje fölé tett feliratot... Olyan hely volt az, ahol a cinikusok gúnyolódtak, a tolvajok átkozódtak, és a katonák kockáztak. Ilyen helyen kell felállítanunk a keresztet, mert ilyen helyen halt meg Jézus; és ilyenekért adta életét. Követőinek is ott kell lenniük, és értük kell élniük” (George McLeod).

Sok közösségben nem divat megvallani, hogy keresztények vagyunk. Sőt, a kereszt ma is a szegény és gyalázat jelképe, ahogy az volt kétezer évvel ezelőtt is, bár más okok miatt. Mindazonáltal, ahogy Jézus - áldozata által - a szegény és gyalázat jelképét a „fenséges kegyelem” jelképévé változtatta, úgy változtathatjuk meg mi is a jelkép jelentését, ha krisztusi, áldozatkész életet élünk. A Jézust példázó élet önmegtagadó, áldozatkész élet. Legyenek tehát az emberek a legfontosabbak számunkra az osztályban, a lakóházban, a szomszédságban, a családban, a munkahelyen, kezdeményezésünkben, programjainkban és terveinkben, a jövőnkben.

Az embereknek látniuk kell, hogy életünkben a különbséget Krisztus keresztje teszi. Látniuk kell, hogy a kereszt egy egészen új hozzáállást alakít ki bennünk. Nem tesszük azokat a dolgokat, amiket egykor tettünk. Nem viseljük azt, amit valamikor viseltünk, nem olvasunk, nézzük, hallgatjuk azt, amit régen, nem megyünk el azokra a helyekre, ahová valamikor jártunk. Miért? Mert a kereszt, amitől a Golgota olyan különleges hely, már megváltoztatta az életünket.

A Golgota tehát nem csak a Golgotán megfeszített Jézus miatt jelenti az elképzelhető legnagyobb árat, hanem a Golgota keresztje miatt is.

A Golgotán szenvedő bűnösök

Végül azt is kijelenthetjük, hogy a Golgota az ott szenvedő bűnösök miatt is jelenti az elképzelhető legnagyobb árat. A Golgotának nem sok értelme van az ott lévő bűnösök nélkül.

Elmondom, mire gondolok. A Golgota dombján három kereszt volt. Az egyik keresztben a lator bűnben halt meg, a másik a bűnnek halt meg. (Te melyik bűnös vagy?) A középső kereszt a Megváltóé, aki a bűnért halt meg. A Golgota két csoportra osztja az emberiséget: azokra, akik elutasítják Krisztust, és bűnben halnak meg, és azokra, akik elfogadják Krisztust, és meghalnak a bűnnek. (Te melyik csoportba tartozol?)

Ha abba a csoportba tartozol, amelyik meghal a bűnnek, Jézus azt mondja neked: vedd fel mindennap a keresztet, és kövess engem. „Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztjét, és kövessen engem” (Mt 16:24).

A keresztben függő latornak, aki elfogadta Jézus kegyelmét, azért olyan csodálatos a döntése, mert bár az utolsó pillanatban történt, a menny mégis elfogadta azt. Nem volt zenező, nem volt szívhez szóló felhívás, nem volt bibliatanulmányozás, sőt a keresztségre sem volt idő (bár mindezeknek megvan a helyük).

Csupán annyi hangzott el: „Emlékezzél meg rólam...” És Jézus válasza: „Bizony mondom néked ma, velem leszel...”

Neked is megvan ma a lehetőség, hogy elmondd szívedben: „Jézus, emlékezz meg rólam!” Ezzel megvallod, hogy „Elfogadom a Golgota ajándékát, a legnagyobb árat,

amit a mennynek ki kellett fizetnie azért, hogy megmentsen egy szegény bűnöst, amilyen én is vagyok!” Akarom, hogy a Golgota csodája megújítsa életemet, legyen szó akár egy szokás feladásáról, az étvágyam kordában tartásáról, vagy arról, hogy lelki fejlődésem újabb szintjére jutva magamévá tegyem a kitartás, az egyszerűség, az önzetlen szolgálat értékeit, bármibe kerüljön is, és ehhez igénybe veszem azt az erőt, amit a Golgota felszabadít a lelkem megacélozására.

Amikor aznap a békebíró előtt álltam - mint az elején említettem -, csak annyit tudtam mondani: - Ki kell fizetnem a gyorshajításért járó büntetést, hogy szabadabbá tegyem őt.

A történet végét viszont még nem árultam el. Azt is elárultam a békebíróknak és a bírósági írnoknak, hogy aznap késő este egy sürgős hívást kaptam a helyi kórházból, hogy gyülekezetem egyik tagja haldoklik, és azonnal oda kellene érnem, hogy imádkozzam érte, mielőtt beállna a halál. Nos, eltekintve attól, hogy tényleg szó szerint vettem az „azonnal”-t, tudtam, hogy jelenlétem - mint Isten küldöttének jelenléte - nemcsak vigaszt jelentene számára, hanem lehetőséget is, hogy szabadon, békében, reménységben haljon meg. Így hát élesebben vettem a kanyarokat és gyorsabban hajtottam, mint máskor szoktam, de mindközben tudtam, hogy megszegem a törvényt. Még el akartam mondani nekik, hogy tényleg időben értem oda, és még megfoghattam Agnes liliomszerű törekeny kezét, és imádkozhattam érte: „Isten eltöröl majd minden könnyet a te szemedről, és halál nem lesz többé, sem bánat, sem sírás, sem fájdalom, mert az első elmúltak” (Jel 21:4; szabadon idézve). Ezt még el akartam mondani, de ők leállítottak, hogy szünetet tartsanak, és meghozzák a döntést ügyemben.

Néhány perccel később visszajöttek az irodából, és - legnagyobb megdöbbenésemre és örömömré - bejelentették az ítéletet: - Nem bűnös!

Annyit tettek, hogy a nevem mellé bejegyezték a szabálysértést, de ez nagyon csekély ár volt.

Jézus kifizette az elgondolható legnagyobb árat, hogy minden embert megszabadítson. □

Megbeszélendő kérdések

1. Milyen szemléletbeli és értékbeli különbséget látsz közöttük, hogy valaki elveszti, vagy odaadja az életét másokért?
2. Miért vállalta Jézus bűneink árának a kifizetését? Lehetett volna-e az emberiségre nézve kedvezőbb megoldást találni a bűn és annak következményeit illetően?
3. Miért ajándék az, amit Jézus értünk tett a keresztben? Terhelően hat rád egy ilyen hatalmas ajándék elfogadása és vizsgálata, vagy inkább élni kívánsz a lehetőséggel?

Segít7ek

Figyelem! 2008-ban már három különböző helyszínen szervezünk Segít7ek Tábort!

Sopron, 2008. június 30–július 7.

A PROGRAM CÉLJA: Globális Missziós célterületen egy olyan segítő tábort szervezni, melyben helyi szervezetekkel együttműködve munkavégzés és egyéb szolgálat folyik a helyi szükségletek kielégítésére.

Távolabbi cél, hogy minél több gyülekezeti csoport bekapcsolódjon, és a kereszténység lényegét gyakorlati módon átélje.

CÉLCSOPORT: fiatalok 16–35 évig

ELŐADÓK: Kalocsai Tamás, Horváth Péter és a tábor résztvevői

FŐSZERVEZŐ: Kalocsai Tamás, Kiss Melinda

RÉSZTVEÉTELI DÍJ: 7000 Ft (tájékoztató jelleg)

JELENTKEZÉS HELYE, MÓDJA: 3000 Ft előleg befizetésével az OTP 11742331–20003548-as számlaszámra. Kérjük a befizetéskor megjelölni: „Sopron Segít-Hetek”.

E-mail: kalocsaitamas@adventista.hu

JELENTKEZÉSI HATÁRIDŐ: május 15. (Figyelem, az első 25 jelentkezőt fogadjuk!)

Gödöllő, 2008. június 30–július 7.

A PROGRAM CÉLJA: A „Fiatalok Gödöllőért” program más típusú folytatásaként egy olyan segítő tábort szervezni, melyben helyi szervezetekkel együttműködve munkavégzés és egyéb szolgálat folyik a helyi szükségletek kielégítésére.

Távolabbi cél, hogy minél több gyülekezeti csoport bekapcsolódjon, és a kereszténység lényegét gyakorlati módon átélje.

CÉLCSOPORT: fiatalok 16–35 évig

ELŐADÓK: Kormos Tivadar és a tábor résztvevői

FŐSZERVEZŐ: Kormos Tivadar

RÉSZTVEÉTELI DÍJ: 7000 Ft (tájékoztató jelleg)

JELENTKEZÉS HELYE, MÓDJA: 3000 Ft előleg befizetésével az OTP 11742331–20003548-as számlaszámra. Kérjük a befizetéskor megjelölni: „Gödöllő Segít-Hetek”.

E-mail: tkormos@freemail.hu

JELENTKEZÉSI HATÁRIDŐ: május 15. (Figyelem, az első 25 jelentkezőt fogadjuk!)

Nemesvámos, 2008. július 2–9.

A PROGRAM CÉLJA: egy olyan segítő tábort szervezni a célterületen, ahol a helyi szervezetekkel együttműködve munkavégzés és egyéb szolgálat folyik a helyi szükségletek kielégítésére.

Távolabbi cél, hogy minél több gyülekezeti csoport bekapcsolódjon, és a kereszténység lényegét gyakorlati módon átélje.

CÉLCSOPORT: fiatalok 16–35 évig

ELŐADÓK: Tóth Szilárd és a tábor résztvevői

FŐSZERVEZŐ: Tóth Szilárd

RÉSZTVEÉTELI DÍJ: 7000 Ft (tájékoztató jelleg)

JELENTKEZÉS HELYE, MÓDJA: 3000 Ft előleg befizetésével az OTP 11742331–20003548-as számlaszámra. Kérjük a befizetéskor megjelölni: „Nemesvámos Segít-Hetek”.

E-mail: tothszilard@adventista.hu

JELENTKEZÉSI HATÁRIDŐ: május 15. (Figyelem, az első 25 jelentkezőt fogadjuk!)

